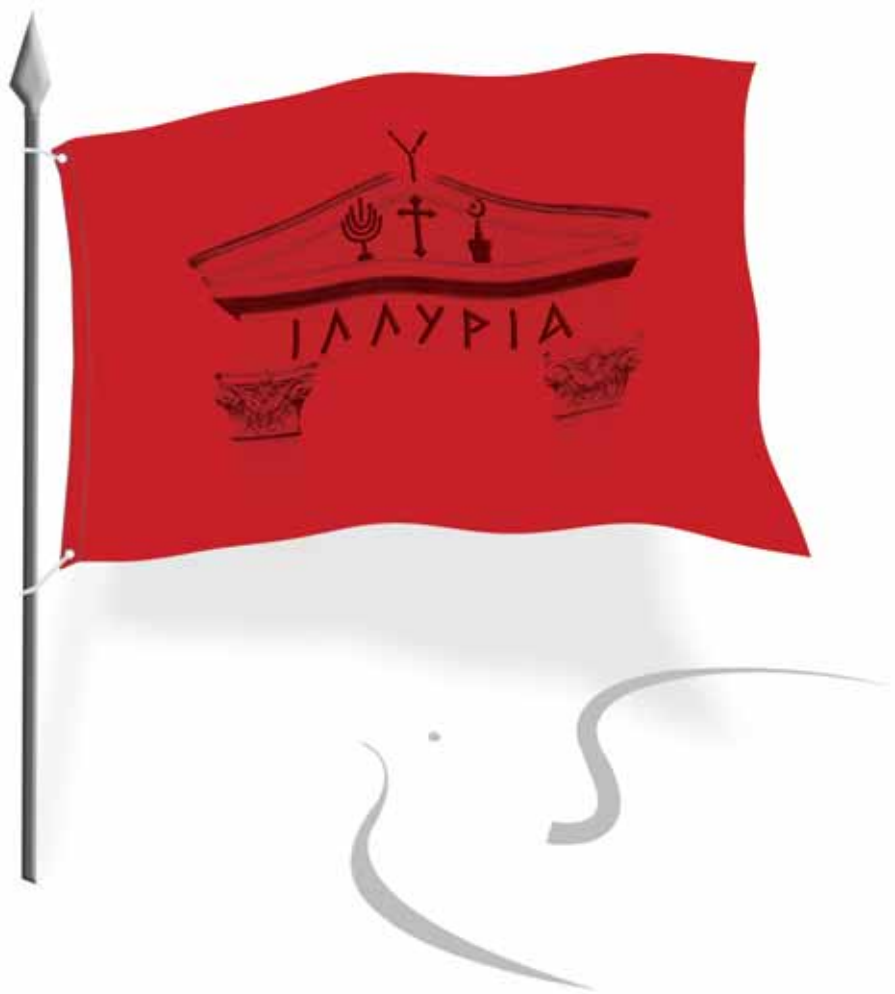

ΕΚΑΡΕΥΣ

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΓΙΑ ΝΕΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ

ΕΚΑΡΕΥΣ

**ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ
ΓΙΑ ΝΕΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ**

Copyright: Πάνος Παληκώστας

Το κείμενο ή τμήμα του κειμένου δεν αναδημοσιεύεται και δεν αναπαράγεται με οποιοδήποτε ηλεκτρονικό, φωτοαντιγραφικό ή μηχανικό τρόπο χωρίς την προηγούμενη άδεια του συγγραφέα.

Α' ΕΚΔΟΣΗ

**ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ
ΓΙΑ ΝΕΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ**

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΓΙΑ ΑΛΛΑΓΗ ΛΟΓΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΑΓΗ ΤΟΥ ΧΑΡΤΗ ΤΩΝ ΔΥΤΙΚΩΝ ΒΑΛΚΑΝΙΩΝ

Τον Απρίλη του 1997 κατά τη διάρκεια σύνταξης ενός εξομολογητικού κειμένου προς τους θεσμούς, βίωσα κάποιες ιδιαίτερες όσο και όμορφες επαφές με το καλό πνεύμα της φύσης και κάτω από μια ανεπανάληπτη πνευματική ένταση στα επόμενα τρία χρόνια έγραψα ένα βιβλίο με τίτλο «Εκείνο το φως», παράλληλα έκανα πολλαπλές επισκέψεις στα ταραγμένα Δυτικά Βαλκάνια.

Από το προαναφερόμενο βιβλίο, επιλέγονται κάποια ποιήματα και αποτελούν την δεύτερη ενότητα αυτού του πονήματος.

Ευελπιστώ ότι θα γίνουν αντιληπτές στους αναγνώστες κάποιες κοινωνικές ευαισθησίες (αν υπάρχουν), αφού πρώτα αναγνώσουν τον διαφορετικό πολιτικό λόγο που προτείνω στα κομμουνιστικά κόμματα.

Παιδί διωγμένης κομμουνιστικής οικογένειας, χρειάστηκε να γνωρίσω τη ζωή μέσα από έναν διαρκή αγώνα για την επιβίωση και την κάποια οικονομική και πνευματική μου βελτίωση.

Πιστεύω ότι, όπως και κάθε πολίτης, δικαιούμαι να έχω μια άποψη και θα ευχαριστήσω εκ των προταίρων όσους από εσάς αφιερώσετε λίγο από τον χρόνο σας, για να τη διαβάσετε.

Πριν αρχίσετε την ανάγνωση των κειμένων που ακολουθούν, τα οποία όντας πολύ τολμηρά, θα χρειαστεί να εξηγήσω, γιατί προσπαθώ να ταράξω λιμνάζοντα νερά στον κομμουνιστικό λόγο και στον χάρτη των Δυτικών Βαλκανίων.

Όταν στην αρχή της εισαγωγής μου ανέφερα αυτήν την «ξεχωριστή επαφή με το καλό πνεύμα της φύσης», είχα πειστεί ότι με επισκέφτηκε το Άγιο Πνεύμα!!!

Επίσης να τονίσω πως η σημαία που προτείνω, έχει σχέση με την εικόνα που δημιουργήθηκε στον εγκέφαλό μου σε εκείνη την καθοριστική πνευματική έκσταση, κατά τη διάρκεια μιας συζήτησης με τη σύζυγό μου ένα κυριακάτικο πρωινό.

Η ψυχιατρική δεν συμφωνεί με την μεταφυσική, συμφωνεί όμως η εκκλησία από την οποία και ξεκίνησα. Εξομολογήθηκα και συνέχισα για τα τζαμιά των Βαλκανίων, στα οποία και προσκύνησα για να βρεθώ, οδηγημένος από εκείνη την πνευματική επίσκεψη στη Γένοβα και στα κομμουνιστικά κόμματα και να κάνω τις παρακάτω προτάσεις.

Σαν άτομο με βαθειά πίστη στην επιστήμη δέχτηκα την άποψη της ψυχιατρικής: ότι δηλαδή βίωσα μια συναισθη-

ματική διαταραχή με παραληρηματικές ενοράσεις. Αποδέχομαι αυτήν την άποψη σεβόμενος τις προσπάθειες των επιστημόνων να μπορέσουν να αναλύσουν και να εξηγήσουν τέτοιου είδους καταστάσεις και συμπεριφορές. Τολμώ όμως να διατηρώ, σε λογικό ποσοστό για έναν ώριμα σκεπτόμενο άνθρωπο, κάποιες επιφυλάξεις σε σχέση με τις μεταφυσικές δυνατότητες και για αυτόν το λόγο συνεχίζω με τα παρακάτω κείμενα, για τα οποία είμαι σίγουρος ότι πολλοί θα διαφωνήσουν. Θα τους παρακαλούσα όμως να δείξουν την ανάλογη κατανόηση για έναν συνάνθρωπό τους, που βίωσε μian τόσο ξεχωριστή εμπειρία. Για όσους όμως πιστεύουν στο Θεό, είναι σίγουρα μια θεϊκή επιταγή!!!.

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΓΙΑ ΝΕΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ

Θα μου επιτρέψεται να τολμήσω να προσπαθήσω, να συντάξω και να προτείνω ορισμένες, ακατέργαστες ακόμα βέβαια, ιδέες και προτάσεις, ελπίζοντας πως θα βρουν ανταπόκριση από ομοϊδεάτες μου της αριστερής διανόησης που θα τις ενστερνιστούν και θα τις ολοκληρώσουν, με σκοπό την αρχή μιας νέας κομμουνιστικής θεώρησης.

Κατ' αρχήν πρέπει να ξεκινήσουμε από την αναγνώριση των λαθών μας, για να μπορέσουμε στην συνέχεια να κατανοήσουμε, όλοι όσοι σεβόμαστε το όνομα και τα επιτεύγματα του κομμουνισμού, και να εξηγήσουμε το μικρό χρόνο που είχε ο εφαρμοσμένος κομμουνισμός.

Στο ξεκίνημά του είχε την επιτυχία που μπορεί να έχει, με όλα τα θετικά και αρνητικά του στοιχεία, κάθετί καινούριο. Ετούτο κράτησε χωρίς καμία αλλαγή και με την ανάλογη επιτυχία για περισσότερα από 50 χρόνια, οπότε και άρχισε η «λογική» φθορά.

Η δυσκολία στην παράδοση της εξουσίας και η μείωση της παραγωγικότητας σε συνάρτηση με το βόλεμα της οικογενειοκρατίας και της κομματοκρατίας, συνέβαλαν στο να φτάσει σε επίπεδα διακυβέρνησης εστεμένης εξουσίας χωρίς σύνταγμα. Έφτασε δηλαδή σε επίπεδα απόλυτης δικτατορίας και απαγόρευσης ακόμα και σκέψης κάθε άλλης ιδέας, πόσο μάλλον εφαρμογής της.

Ο μεγάλος άθλος των κομμουνιστικών κομμάτων, που αποτελεί και τη βασική όσο και σαφή διαφορά τους από τους υπόλοιπους εφαρμοσμένους θεσμούς, ήταν και είναι η γενναία αναγνώριση και παραδοχή της αποτυχίας τους, και η σχετικά αναίμακτη μετάβαση προς τις αστικές δημοκρατίες οι οποίες έχουν, αποδεδειγμένα, τα δικά τους τρωτά σημεία.

Κάθε ενεργός πολίτης θα πρέπει να δει, να αποφασίσει και να δράσει και ένα μέσο που μπορεί να το κάνει αυτό, είναι κάτω από την σκέπη των κομμουνιστικών οραμάτων που ένα από τα βασικά σημεία που πρεσβεύει είναι η κατάργηση κάθε κληρονομικής (μέσω της οικογένειας) εξουσίας, είτε πολιτικής είτε οικονομικής.

Η μεγάλη επανάσταση των αξιών της Γαλλικής διανόησης οδήγησαν τις σημερινές δημοκρατίες του πλανήτη. Για να έχει το αναφέρετο δικαίωμα ο κάθε πολίτης να εκφράζει ελεύθερα την άποψή του, να κρίνει την εξουσία και να αντιστέκεται. Ήταν σαφώς ένα τεράστιο βήμα προς τη σωστή κατεύθυνση, και γι'αυτό ίσως μπορούν και διατηρούν την εξουσία τους πολύ περισσότερα χρόνια, από ότι εμείς στα χρόνια της δικτατορίας του προλεταριάτου.

Παρ' όλα αυτά σε παγκόσμιο επίπεδο οι άνθρωποι σήμερα ζουν σε βαθιές αντιθέσεις, και επικίνδυνες διαφορές επιβίωσης, εθνών ιδιαίτερα, αλλά και κοινωνικών τάξεων στα ίδια έθνη, που δημιουργεί κυρίως η οικογενιακή κληρονομική οικονομική εξουσία, και η εξίσου επικίνδυνη

πολιτική κληρονομική εξουσία. Η οποία βέβαια δεν υφίσταται μόνο στους χώρους των μεγάλων, πολιτικών οικογενειών Παπανδρέου, Καραμανλή που αφορούν τον Ελλαδικό χώρο, υπάρχει και συνέχεια.

Είναι συνέχεια της «εξουσίας» στο γιό του βουλευτή ή τον γιό του λοχαγού, ή του εφοριακού, ή ακόμη και του υπαλλήλου του ΙΚΑ, που φέρνουν τα παιδιά τους στον χώρο των θεσμών σαν να είναι το μαγαζάκι τους, και που αν δεν τα καταφέρουν ομαλά να τα «τακτοποιήσουν» στον ίδιο χώρο, θα σκαφιστούν τρόπους και μέσα, ώστε να εκβιάσουν τους αρχηγούς της άρχουσας κληρονομικής εξουσίας, για να τους υπενθυμίσουν με αυτόν τον τρόπο ότι δεν μπορούν να ξεχθούν και την δική τους οικογενειακή συνέχεια.

Τούτο είναι κάτι που μάλλον δεν έχουν παρατηρήσει τα σημερινά κομμουνιστικά κόμματα και επιμένουν στην επέκταση της θεσμικής κληρονομικής εξουσίας ξεχνώντας ότι ακολουθώντας ξανά το ίδιο μονοπάτι θα οδηγηθούμε εκεί που είμασταν και θα καταλήξουμε πάλι εκεί που καταλήξαμε: ο «εφαρμοσμένος κομμουνισμός» που απέτυχε, αφήνοντας πίσω του στρατιές πεινασμένων, που για να επιβιώσουν οδηγήθηκαν στο δρόμο του προσωπικού εξουτελισμού, επιλέγοντας είτε να εργασθούν ως υπηρετικό προσωπικό είτε ακόμα χειρότερα στο να εκδίδονται επί χρήμασι εξυπηρετώντας τις δυτικές κυρίως αστικές κοινωνίες, τη στιγμή που το επίπεδο μόρφωσης των περισσότε-

ρων από αυτούς, αν όχι όλων, βρισκόταν σε υψηλό επίπεδο, κάτι που πέτυχε με το σύστημά του ο υπαρκτός κομμουνισμός!!!

Η εφαρμοσμένη σήμερα αστική δημοκρατία έχει τα τρωτά της σημεία, όπως βέβαια και κάθε άλλο πολιτικό σύστημα. Ένα από αυτά, το κυριότερο κατά την ταπεινή προσωπική μου άποψη, είναι το εξής: στα σπλάχνα της, μεγαλώνει και αναπτύσσεται «μια βόμβα» που το ίδιο το σύστημα, έτσι ως έχει διαμορφωθεί, την έχει θεοποιήσει, την έχει αχαλίνωτα ελεύθερη, τη χρηματοδοτεί συνεχώς για να μπορεί να ελίσσεται ταχύτερα και αποτελεσματικότερα. Αυτή η βόμβα δεν είναι άλλη από την ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ!!!

Η συνεχώς αυξανόμενη ανάγκη της κατανάλωσης οδηγεί τους πολίτες σε αγορές αγαθών που δεν τους είναι άμεσα απαραίτητα ή χρήσιμα. Προφασιζόμενοι το πολύ απλό και αναγκαίο για τον καθένα μας σλόγκαν της «καλύτερευσης της ζωής μας» οδηγούν τα πλήθη των υποψήφιων καταναλωτών και κυρίως των πιο αδύνατων οικονομικά, που αριθμητικά είναι και οι περισσότεροι, στην πλάνη της αγοράς και άρα κατανάλωσης προϊόντων και όχι μόνο, που αν το αναλύσουμε και εμείς και ο καθένας μας ξεχωριστά, θα δούμε ότι μας είναι εντελώς άχρηστα, τουλάχιστον τα περισσότερα από αυτά.

Η γνωστή σε όλους μας συνέχεια του σήριαλ όλης αυτής της κατευθυνόμενης διαδικασίας, είναι να καταφεύγουν σε επαχθείς προσωπικούς νόμιμους ή παράνομους δανει-

σμούς οι μη έχοντες τους ανάλογους οικονομικούς πόρους να ανταπεξέλθουν.

Μέσα από τραπεζικούς δανεισμούς, απερίγραπτους συμβιβασμούς, υποθηκεύοντας κόπους μιας ζωής, έχοντας το άγχος ως κυρίαρχο στοιχείο της καθημερινότητάς μας για το αν θα τα καταφέρουμε να ανταπεξέλθουμε στο νέο οικονομικό κεφάλαιο που ανοίξαμε οδηγούμαστε σιγά σιγά αλλά σταθερά στην εξαθλίωση.

Οδηγώντας οι ίδιοι την θεά του σημερινού ανθρώπου την Κατανάλωση, να περιφέρεται με το βασιλικό της άρμα στα όρια της γήινης ατμόσφαιρας, καταστρέφοντας αξίες και συνειδήσεις, μαζί με το ιερό φυσικό μας περιβάλλον, και υλικά τα οποία αν τα χρησιμοποιούσαμε με διαφορετικό τρόπο θα μπορούσαμε να οδηγήσουμε τον πλανήτη μας, στην ευημερία, την πραγματική προστασία και την δικαιοσύνη.

Να η κακιά θεά που πρέπει να γκρεμιστεί, να φυλακιστεί, να περιοριστεί, να φορολογηθεί, να ταπεινωθεί σαν κόρη του κακού και της πρόκλησης. Και στην θέση της να μπει η πραγματική θεά η παραγωγικότητα και η εργασία, που πρέπει να τις ελευθερώσουμε, να τις αναδείξουμε σαν τις ουσιαστικότερες αξίες, σαν τη βασική μας υποχρέωση προς την κοινωνία, σαν προσευχή στον Θεό, γιατί ο δρόμος να συναντήσουμε τον Θεό είναι μέσω της εργασίας, με απόλυτο σεβασμό στο φυσικό περιβάλλον που μας δημιούργησε, για να μας αντέξει μέχρι να τον συναντήσουμε

κάπου στο σύμπαν, που πρέπει προς τα κει να βιαστούμε, καταργώντας την κατανάλωση και παραγωγή όπλων και στρέφοντας όλοι το ενδιαφέρον μας σε βασικά αγαθά, από τα οποία δυστυχώς ακόμα και σήμερα πάσχει ο πλανήτης μας. ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΑΠΟ ΠΟΣΙΜΟ ΝΕΡΟ όχι εμφιαλωμένο, πόσιμο έτσι απλά από την βρύση στο σπίτι στην Αφρική ή στην Παλαιστίνη, και δωρεάν στους δρόμους των πόλεων, και όση κοινωνική δαπάνη κι αν χρειαστεί, να είναι σίγουρα χωρίς μικρόβια.

Ούτε μπορεί να θεωρηθεί υγιής παραγωγικότητα η τοποθέτηση σε πλαστικά μπουκάλια, που δημιουργούν πρόσθετα απόβλητα ιδιαίτερα σε χώρες που τα σκουπίδια καίγοντε δίπλα ή και μέσα στην πόλη όπως στα Τίρρανα, που το ημερομίσθιο του οικοδόμου εργάτη, πρέπει να κρατηθεί στα 5 ή 6 ευρώ για να μπορέσει έστω και η μη ασφαλής και ελλιπούς κατασκευής οικεία, να φτάσει στα οικονομικά όρια αγοράς του αλβανού μετανάστη.

Να γυρίσει η οικονομία του τόπου, που ίσως και η ίδια η πολιτεία ακολουθώντας την πεπατημένη της Ελλάδας και της Ιταλίας, το θεωρεί επίτευγμα να μολύνει την ατμοσφαιρά της, γιατί ίσως εισπράτει κάποιο φόρο από μεγάλα πετρελαιοκίνητα αυτοκίνητα ιδιαίτερα Μερσεντές, των οποίων οι ρύποι καταστρέφουν την ατμοσφαιρά της και την υγεία των πολιτών της.

Δεν στάθηκα καθόλου στο ημερομίσθιο των 5 ευρώ, αυτό δεν το θεωρώ αδικήμα είναι στην ελευθερία της παραγω-

ΕΚΑΡΕΥΣ

γικότητας, και η συγκεκριμένη φτηνή κατοικία για τον μετανάστη είναι ιερή, και ο συγκεκριμένος προλετάριος προσφέρει ιερό έργο, στο σημείο που βρίσκεται η δύναμη της αγοράς σπιτιού στον τόπο του.

Ο ΕΧΘΡΟΣ ΤΟΥ Κ.Κ.Ε
«ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ» ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Βρίσκεται σήμερα, κατά την γνώμη μου, σε δύο χώρους στον κρατικό προϋπολογισμό, ο οποίος μπορεί να αυξηθεί και με διακρατικά δάνεια από πλεονασματικές χώρες, υποθηκεύοντας το σύνολο της κοινωνίας. Και το χρηματιστήριο στη σημερινή μορφή του που συγκεντρώνει ιδιωτικά κεφάλαια από τα οποία ωφελούνται μεγάλες εταιρείες, από τις οποίες κάποιες είναι όντως υγιείς, αλλά κάποιες παρά τα ωφέλη τους από το χρηματιστήριο είναι μη υγιείς και ύποπτες, με την έννοια φτωχές εταιρείες, πλούσιοι επιχειρηματίες με «επενδύσεις» συνήθως στο εξωτερικό ή με οφσόρ «επενδύσεις» και στην Ελλάδα, συνήθως σε βίλες, εις βάρος και πάλι του κοινωνικού συνόλου.

Γύρω από το μεγάλο κεφάλαιο, τον προϋπολογισμό, τρωγοπίνουν οι φύλακες των θεσμών σε διαπλοκές με τις εισηγμένες στο χρηματιστήριο εταιρείες.

Μικρό το κακό σε σχέση με την πληθώρα των λογίς λογίς υπαλλήλων, διευθυντών και αξιωματούχων των θεσμών, που τις προστατεύουν για να τις απομυζούν, δείχνοντάς τους τους δρόμους της παρανομίας, και φουσκώνοντάς τες έχοντας αυτοί τα χέρια τους «καθαρά!».

Αυτοί οι «άγιοι» πολιτικοί, ενώ έπονται στρατιωτικοί, πανεπιστημιακοί, εκπαιδευτικοί, νοσοκομιακοί, διευθυ-

ντές προβληματικών, δικαστές, επίσκοποι, ιερείς καθώς και οι των παρεμφερών δραστηριοτήτων για αγορές υλικών, όπλων, αεροπλάνων, σταυρών και εικόνων δηλαδή το μεγάλο κεφάλαιο (ο προϋπολογισμός) που είναι φορτωμένος με χρέη σε όλους μας. Σπαταλούνται σε λογίς λογίς απολαβές, από τον πελατειακό κύκλο της εκάστοτε εξουσίας χωρίς ουσιαστικές ευθύνες διαχείρισης και μάλιστα παρουσιάζονται οι μεν πολιτικοί σαν άγιοι αδιάφθοροι οι δε υπόλοιποι θεσμικοί σαν το αδικημένο ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΔΥΝΑΜΙΚΟ!!! της κοινωνίας και που δήθεν κατάφορα αδικείτε από το αόρατο κεφάλαιο της ιδιωτικής πρωτοβουλίας!!

Πάμε να συναντήσουμε αυτό το κεφάλαιο των μικρομεσαίων βιοτεχνών που δεν μπορεί να μπει στο χρηματιστήριο. Άραγε δεν διαπλέκεται με τους αγίους; Την απάντηση την γνωρίζω πολύ καλά. Επί συνόλου 100 το 10% επιβιώνει και κερδίζει σφίγγοντας και αποταμιεύοντας την εργασία του, πολλές φορές εκμεταλευόμενο στον ελεύθερο στίβο, και τις ανάγκες του 90% που είναι σε άθλια θέση, χρωστώντας παντού στις τράπεζες, στο Ι.Κ.Α, στα δημόσια ταμεία, στα επιμελητήρια, στους συλλόγους που όλα αυτά ανήκουν στην ομάδα που τρωγοπίνει γύρω από το αματωλό κεφάλαιο, τον προϋπολογισμό.

Αυτοί λοιπόν οι υπεύθυνοι προλετάριοι που σηκώνουν τα βάρη της σύγχρονης ανάπτυξης των μικρομεσαίων απασχολούν και ένα σοβαρό αριθμό βιομηχανικών εργατών

και όλοι μαζί πρέπει να καλύπτουν τις ανάγκες της παραγωγής και της μη δανειακής προώθησης κεφαλαίων στο πρώτο μεγάλο κεφάλαιο (τον προϋπολογισμό) και κάποι-οι από το 10% των επιτυχημένων και στο χρηματιστήριο.

Όλοι αυτοί οι άνθρωποι συνήθως έχουν αρχίσει να εργάζονται από τα 12 χρόνια τους με «βεβαρημένο» οικογε-νιακό αριστερό παρελθόν τουλάχιστον 80 ώρες την εβδομάδα. Το 90% παράλληλα με την ατέλειωτη προσφορά σε εργασία, χρεώνονται στις τράπεζες όσα τους δώσουν, χρε-ώνονται στα ασφαλιστικά ταμεία, τα οποία όταν δεν τα πληρώνουν (σύνηθες φαινόμενο) αυξάνουν υπέρογκα (παράνομα) τα χρέη τους και τους κατηγορούν σαν απα-τεώνες, και τους έβαζαν και φυλακή παλαιότερα.

Όταν λοιπόν φτάσουν γύρω στα πενήντα πάμφτωχοι και με χρέη, αναγκάζονται σε χρεωκοπία και λειτουργούν κάτω από κάποιο άλλο όνομα, και ενώ έχουν εργαστεί τουλάχιστον στο δεκαπλάσιο από τους περί τον προϋπο-λογισμό εργαζομένων. Δεν έχουν ούτε σύνταξη ούτε εφά-παξ που παίρνουν οι περισσότεροι, μάλλον όλοι, οι μαν-δαρίνοι των θεσμών, και θεωρούν τους εαυτούς τους προ-λετάριους, και φωνάζουν κεφάλαιο τους προλετάριους του ιδιωτικού τομέα που προανέφερα, οι οποίοι το δυσκο-λότερο κομμάτι της ζωής τους προς το τέλος, το περνούν σαν επαίτες μετά από τόση εργασία!!

Μάλλον τα κομμουνιστικά κόμματα πρέπει να αναθεωρή-σουν τις απόψεις τους και να αναζητήσουν τον πραγματι-

κό προλετάριο και να τον υπερασπιστούν και να τον αγκαλιάσουν, για να μπορέσει να φτάσει το ποσοστό των κομμμάτων των εργατών σε ποσοστό πλειοψηφίας γιατί ανέκαθεν οι αδικημένοι ήταν οι περισσότεροι, και γι' αυτούς πρέπει να εργαστούν τα κομμουνιστικά κόμματα.

Το λάθος αυτών των βασανιστικά εργαζομένων βιοτεχνών, είναι ίσως ότι δεν βρίσκουν επαφές συμμετοχής με τους δικούς τους ανθρώπους, βιομηχανικούς εργάτες που θα πρέπει το ΚΚΕ να πρωτοστατήσει προτείνοντας άλλες μεθόδους σχέσεων και συνεργασίες απαλλαγμένες από τους προστάτες των σωματίων, που διαιτητεύουν λες και πρόκειται για εχθρούς, απαιτώντας αυξήσεις εισφορών που μόνο αυτοί που τα δικαιούνται δεν τα παίρνουν καθώς και μείωση εργασίας σ' αυτούς τους χώρους, μα ότι πετύχουν πηγαίνει στην άλλη παρέα των θεσμικών, οι οποίοι έτσι και αλλιώς όταν εργάζονται είναι το μισό του χρόνου που τους επιβάλλει ο νόμος.

ΣΥΛΛΟΓΟΙ

Θα μπορούσε να καταργηθεί η κληρονομική εξουσία με μια υποχρεωτική συμμετοχή σε συλλόγους.

Ο κάθε πολίτης θα είναι μέλος σε κάποιον τοπικό σύλλογο υποχρεωτικά με παρουσία υποχρεωτική τουλάχιστον μια φορά την εβδομάδα και σε χρόνο που θα δείξει η ανάγκη παρουσίας και συμμετοχής.

Ο σύλλογος θα έχει μία γραμματέα νομικό με γνώσεις μηχανοργάνωσης και βοηθούς. Θα είναι εγγεγραμμένος κάποιος αριθμός κατοίκων της περιοχής, ο οποίος θα πρέπει να οριστεί λαμβάνοντας υπόψη τις εκάστοτε παραμέτρους που αφορούν την κάθε περιοχή ξεχωριστά.

Ας φέρουμε το παράδειγμα των 200 μελών για κάθε σύλλογο, σε μια πόλη 5.000 κατοίκων. Έτσι έχουμε 5 συλλόγους σε αυτήν την πόλη, με ισχυρότερο τον κεντρικό επιχειρηματικό οικονομικό και διοικητικό σύλλογο.

Οι μικροί σύλλογοι θα αναφέρονται στον οικονομικό σύλλογο για οτιδήποτε τους ζητηθεί και θα του ανήκει απεριόριστη τοπική εξουσία, τραπεζιτικό σύστημα με κεφαλαιαγορά, φορολογικό σύστημα, ασφαλιστικό σύστημα της περιοχής, πολεοδομία, τελωνεία και φύλαξη γης και δασών.

Στη βασικότερη Πολιτειακή εξουσία (καταργώντας βέβαια την κληρονομική οικονομική εξουσία), τον πρώτο

λόγο να έχει ο ισχυρότερος οικονομικά ή ο εκλεγμένος μόνο για 3 ή 4 χρόνια από τον κορμό των επιτυχημένων επιχειρηματιών με εσωτερική ψηφοφορία. Γιατί πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι ο πιο πετυχημένος με εργασία πολίτης, είναι ο ευφύστερος πολίτης.

Δίνοντάς του κοινωνική και ηθική καταξίωση τον κάνουμε πιο ευαίσθητο απέναντι στο κοινωνικό γίνεσθαι της περιοχής, στο οποίο σε συνεργασία και με τους υπόλοιπους πετυχημένους πολίτες, θα δώσει ευφύτερες λύσεις στα προβλήματα του κοινωνικού συνόλου.

Από εκεί και μετά χρειάζεται ελάχιστο κράτος τεχνοκρατών εκλεγμένο από την βάση ή τους συλλόγους καλύτερα, να συντονίζει και να εξισορροπεί τις αντιφάσεις που θα προκύπτουν από τις διαφορές δυναμικής των διαφορετικών τοπικών οικονομιών.

ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΘΕΣΜΟΥ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Σχολεία πλήρους απασχόλησης ακόμα και νυχτερινής διαμονής που θα δίνουν στα παιδιά την χαρά της κοινωνικότητας, της αναγνώρισης ταλέντων πολιτικών, καλλιτεχνικών, οικονομικών και ανάλογη προωθησή τους σε ανώτερα εκπαιδευτικά ιδρύματα, πάλι πλήρους απασχόλησης.

Καμιά σχέση ή απόδοση πληροφοριών στην οικογένεια, πληροφορίες μόνο στην γραμματέα του συλλόγου και στην διοίκηση του συλλόγου και από εκεί στην οικογένεια, για να μην ενοχλούν για το παιδί τους και εκβιάζουν τους δασκάλους, οι οποίοι θα κρίνονται αυστηρά από τον σύλλογο και τους δημοσιογράφους.

Παιδιά μετά τις τεχνικές σχολές στον χώρο εργασίας μετά τα 18 και ολιγόωρη παράλληλα με την παιδεία απασχόληση σε απελευθερωμένη εργασία να δώσει και στα αδύνατα παιδιά δυνατότητες απασχόλησης, σαν εργασιοθεραπεία και μίνι προσφορά στην παραγωγικότητα.

Πρίν τα 18 υποχρεωτική παιδεία και συνύπαρξη στα σχολεία. Οι γονείς να μπορούν να πέρνουν τα παιδιά τους μόνο τις Κυριακές και αν ζουν ξεχωριστά ανά μία Κυριακή.

Αστυνομία συλλόγου και υποχρεωτική αναφορά στον σύλλογο κάθε μέλους που για κάποιον λόγο θα πρέπει να λείπει την ημέρα συνάντησης και να είναι υποχρεωμένος να

δίνει το παρών σε κάποιο σύλλογο που θα είναι κοντά του, αν πάει σε κάποια άλλη περιοχή της επικράτειας.

Μέχρι τώρα η αποκέντρωση που πέτυχε η αστική δημοκρατία είναι η μη λειτουργία των συλλόγων, και μόνο κάποια μεταφορά κεφαλαίων στην τοπική κοινωνία, η οποία δυστυχώς λειτουργεί σε επίπεδο υπαλλήλων και φίλων προσκείμενων στον δήμαρχο.

Όχι γιατί δεν υπάρχει ο θεσμός του συλλόγου, απλά δεν τον υπηρετούν ελεύθερα οι άνθρωποι, ένα σημείο που χρειάζεται η λύση του πειθαναγκασμού δηλαδή η λύση του υπαρκτού κομμουνισμού που έχει σίγουρα να επιδείξει στην ιστορία του άνθρωπου επιτεύγματα παιδείας και ανυπαρξίας ναρκομανών.

ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Σίγουρα η ενασχόληση των οικογενειών και κοινωνιών σε ξεπερασμένες αξίες όπως, της παρθενίας, ή του φόβου του ορθόδοξου, καθολικού ή μουσουλμάνου Θεού, φέρνοντας ιερά για κάποιους σύμβολα να συγκρούονται στους δρόμους, σταυρός κόντρα στο τζαμί, ή μαντήλι κόντρα στο ράσο.

Κινδυνεύουν να μετατρέψουν το μοναδικό Θεό σε σαδιστή, πολύμορφο αρχηγό διαφορετικών ποδοσφαιρικών ομάδων ανθρωποφάγων όντων, που διασκεδάζει με τον αλληλοσπαραγμό.

Και εδώ ο υπαρκτός κουμμουνισμός είχε πετύχει, με τη διαφορά ότι όπως και στην γενική του ανατροπή ήταν βίαιος μετατρέποντας αξιόλογο πολιτιστικό παρελθόν όλων των θρησκειών, από χώρους συνάθροισης και πολιτικής παράδοσης, σε γυμναστήρια ή στάβλους!!

Σίγουρα ήταν πολύ ακραίο αυτό που έγινε, όπου έγινε.

Η αποψή μου είναι, αφού περάσουν στα χέρια της κοινωνίας (κατασχεθούν) υπέρ των οικονομικών συλλόγων τα περιουσιακά τους στοιχεία, οι χώροι τους να χρησιμοποιηθούν ανάλογα με το μέγεθος σαν τόπος συνάθροισης των συλλόγων τα Σάββατα το απόγευμα, και να δίνονται δωρεάν τις Παρασκευές για τα τζαμιά, και τις Κυριακές για τις εκκλησίες, σε παραδοσιακούς πια Θρησκευτικούς συλλό-

ΕΚΑΡΕΥΣ

γους για όποιους επιθυμούν να συνεχίζουν να προσεύχονται με τον παραδοσιακό τρόπο, με καμιά όμως κοινωνική εξουσία στον κάθε επίσκοπο ή μουφτή.

ΘΕΜΑΤΑ ΥΓΕΙΑΣ

Οι περισσότερες αριθμητικά επισκέψεις σε γιατρούς σε ποσοστό άνω του 80%, αφορούν άτομα άνω των 55 και θέματα απλής επαναγνωμάτευσης κάποιας πάθησης, ή μιας απλής συνταγής, ή και κάποιες παραπομπές σε κέντρα ή νοσοκομεία που έχουν τα απαραίτητα μηχανήματα.

Αυτές οι επισκέψεις λοιπόν δημιουργούσαν την ατελείωτη ουρά στο Ι.Κ.Α. παλαιότερα, και σήμερα στην αναμονή ραντεβού «ελείπει» ιατρών πολλές φορές αναμονές ακόμα και μηνών.

Θα μπορούσε αυτός ο όγκος του 80% των επισκέψεων να καλυφθεί σε μικρά ιατρεία γραφεία της γειτονιάς, που θα αναγκαστούν να βλέπουν τον ασθενή-πελάτη με ενδιαφέρον, και να πηγαίνουν και στο σπίτι του για την μικρή απόδειξη επίσκεψης για την επιβίωση, που θα την εισπράτουν όχι από τον ασθενή αλλά από το εκάστοτε ασφαλιστικό ταμείο. Ο ασθενής ίσως απλά να υπογράφει το ανάλογο έντυπο επίσκεψης.

Έχουμε τόσους πολλούς γιατρούς που μας έρχονται και από το εξωτερικό, και μπορούμε να κάνουμε και περισσότερους αρκεί να μην τους μονοπωλεί το μεγάλο οκνηρό κεφάλαιο ο προϋπολογισμός.

Απλουστεύοντας τα πολλά με την απευθείας πελατειακή

ΕΚΑΡΕΥΣ

σχέση, θα ελαφρύνουμε και τις τεράστιες δαπάνες των διάφορων διοικητικών εργαζομένων μεσολαβούντων για το ραντεβού και την διοίκηση, ωφέλη που θα οδηγούνται στην αύξηση μιας ισόνομης κοινωνικής κάλυψης.

ΙΣΟΝΟΜΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ

Βασικά αγαθά όπως η κατοικία και το αυτοκίνητο, θα μπορούσαν να ελεγχθούν μέσω των συλλόγων οι οποίοι θα έχουν έτσι κι αλλιώς μια ειλικρινή εικόνα της οικονομικής κατάστασης του τόπου, και να αφήνει σε όρια σήμερα 55τ.μ. ανά δύο άτομα φορολόγητα και ένα μικρού κυβισμού αυτοκίνητο επίσης.

Τα μεγαλύτερα σπίτια και αυτοκίνητα να έχουν βαρειά φορολογία και στην αγορά και στην διάρκεια της χρήσης, για να αποφεύγονται και να οδηγείται η παραγωγή σε πιο χρήσιμα αγαθά.

Από τα έσοδα της τοπικής ασφαλιστικής εταιρίας του οικονομικού συλλόγου, θα προκύπτει μια ισόνομη σύνταξη για όλους τους πολίτες, μια κάλυψη ιατρική για όλους τους πολίτες, και ΠΑΙΔΕΙΑ ΠΑΝΩ ΑΠ' ΟΛΑ σε ολόήμερη βάση.

**ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
ΣΤΙΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ**

Οι εργαζόμενοι να μπαίνουν ελεύθερα στο χώρο εργασίας χωρίς κανόνες προστατών (Γ.Σ.Ε.Ε και διάφορους άλλους).

Πέρα από κάποια χρήματα που θα δίνονται στον οικονομικό σύλλογο, ανάλογα με την πορεία της εταιρείας, για την οποία από την αρχή θα πρέπει να θεωρούν τον εαυτό τους συνυπεύθυνο μέσω της παιδείας, και να ενημερώνονται από τα ανοιχτά προς τους εργαζομένους βιβλία των επιχειρήσεων, με ενημέρωση τουλάχιστον 2 φορές το χρόνο, για να μπορούν να μεταφέρουν τα νέα και στον τοπικό σύλλογο που ανήκουν.

Μετά το πέρας 3 ετών θα πρέπει να αποφασίζουν αν θα μένουν στην εταιρεία, και αν δεν τους έχει αντικαταστήσει η εταιρεία μέχρι τότε.

Παραμένοντας, να υποχρεούνται σε συμμετοχή στα κεφάλαια της εταιρείας και να γίνονται σιγά-σιγά ενεργό και υπεύθυνο κομμάτι της επιχείρησης.

**ΤΟΠΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑ
(ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑ)**

Ο τοπικός τύπος με την εισαγγελική ίσως δράση των δημοσιογράφων, θα μπορούσε να αποτελέσει την αρχή της πορείας της τοπικής κοινωνίας στο φως και στην ενημέρωση.

Έχουμε δει ότι ο άνθρωπος φοβάται πιο πολύ τον δημοσιογράφο ή μάλλον την αποκάλυψη προς την κοινωνία της παράνομης πράξης του, από την ίδια την τιμωρία που επιβάλλεται κάθε φορά.

Παράλληλα θα μπορούσε μέσω ενός τοπικού σταθμού τηλεόρασης και τύπου που να ασχολείτε μόνο με τα θέματα της τοπικής κοινωνίας, παιδείας, επιχειρηματικότητας, αποκάλυψης της διαφθοράς, και η παρέμβασή του να φτάνει σε επίπεδο εισαγγελεία στην τοπική δικαιοσύνη.

Να αφήσει την πολιτική αντιπαράθεση που θα μπορεί να κινείται σε κεντρική δημοσιογραφία.

Ένα επάγγελμα που αγαπιέτε τόσο πολύ από τους νέους ανθρώπους σήμερα είναι και το υψηλό λειτούργημα του μέλλοντος στην τοπική κοινωνία να χρηματίσει και σαν πανεπιστήμιο για τα προβλήματα της τοπικής οικονομίας και παιδείας, γιατί για να μιλάμε για συμμετοχή στο κοινωνικό γίγνεσθαι χρειάζεται πρώτα από όλα ενημερωμένους πολίτες, και η συγκεκριμένη τοπική δημοσιογραφία

να ασχολείται βασικά με αυτό, την παιδεία των πολιτών από την λειτουργία των σχολείων, μέχρι της χρησιμότητας ενεργούς συμμετοχής στους συλλόγους, και γνώση της κεφαλαιαγοράς, με την δημοσίευση απλούστερων ισολογισμών και με επεξηγήσεις των δημοσιογράφων.

Για να μπορεί και ο πιο απλός άνθρωπος να έχει επιχειρηματική άποψη και θέση για να επενδύει σωστά.

Προτείνω στα κομμουνιστικά κόμματα να πείσουν με τέτοιες ιδέες τους ανθρώπους του πλανήτη γιατί έχουν την ιστορία των μεγάλων ανατροπών, και των μεγάλων οραμάτων και πιστεύω ότι θα πεισθούν πολίτες εθελοντικά σε καινούριες ιδεολογίες ακόμα και για το δύσκολο θέμα της επιστροφής των περιουσιών στους οικονομικούς συλλόγους, για αναζήτηση ικανού συνεχιστή και όχι υποχρεωτικά μέσω των οικογενειακών κληρονόμων, γιατί είμαι σίγουρος ότι πολλοί σοβαροί δημιουργοί περιουσιών έρχονται στο δίλημμα αν άξιζε τον κόπο να κάνουν πλούσιους ανίκανους κληρονόμους, οι οποίοι έρχονται σε ρήξη πριν και μετά τον θάνατό τους, γιατί δεν τους άφησαν περισσότερα να τεμπελιάζουν επιδικνύοντας και σπαταλώντας την εν λόγω περιουσία τους μέχρις εξαντλήσεώς της, με αποτέλεσμα να κατανατούν από πλούσιοι, φτωχοί.

Ενώ χωρίς αυτή τη σιγουριά, θα μπορούσαν να γίνουν πιο χρήσιμοι στην παιδεία ή στην παραγωγικότητα, και κυρίως στον εαυτό τους.

Και η μεταφορά της εκκλησιαστικής περιουσίας, θα φέρει

σε δυσκολία τον κλήρο ο οποίος όμως με τους ανθρώπους που διαθέτει θα μπορούσε να οραματιστεί διακρίσεις μέσα στους συλλόγους και στην πολιτική, γιατί και οι προφήτες του Θεού πολιτική έκαναν.

Ας κάνουν πολιτική με πολιτική περιβολή μακριά από ψέμα και στην μόνιμη εσωτερική αμφισβήτηση των εκκλησιαστικών αξιών, που είναι κόντρα στις ανθρώπινες ανάγκες, που τους παρέκαμψε ο ευφυέστερος μεγάλος της ιστορίας των Ρωμαίων Κωνσταντίνος, για να πετύχει με ψιχία εξουσίας την πολιτική απαλλαγή του από την πλειοψηφία των χριστιανών (κομμουνιστών) τότε .

Η πίστη των εγκεφάλων τους προς αξίες κόντρα στις φυσικές τους ανάγκες, συνήθως τους συγκλονίζει συνειδησιακά, τους πολλούς τους μετατρέπει σε ψεύτες ολκής, και τους ελάχιστους συνεπείς λόγου και έργου τους διαλύει εγκεφαλικά πολλές φορές πριν το πέρας της φυσικής τους διαδρομής.

Ας πολιτευτούν λοιπόν, σίγουρα έχουν περισσότερες κοινωνικές ευαισθησίες, και αν έχουν εθιστεί στις ψαλμωδίες έτσι και αλλιώς θα κρατηθεί ο πολιτιστικός σύλλογος που θα μπορούν ελευθερά να τον στηρίζουν στον ελεύθερο χρόνο τους.

ΜΕΓΑΛΗ ΙΛΛΥΡΙΑ

Ξεκίνησα να ενδιαφέρομαι για την Αλβανία πολύ νωρίς και άρχισα να κάνω μικρές επενδύσεις από το 1994. Παρότι επενδυτικά μάλλον απέτυχα, μέσα από την πορεία της προσπάθειας ακόμα και στην σύγκρουση του 1997, πηγαينوερχόμουν με τα λεοφωρεία και έπαιζα μπάλα στο χωριό που επένδυσα μετά την δουλειά, σαν μικρός πρεσβευτής ειρήνης.

Θαύμασα σ' αυτόν το λαό την αγωνιστικότητα του στην επιλογή του να δουλεύει σκληρά χωρίς να διαμαρτύρεται, την απεριόριστη προσφορά του στην ελληνική οικονομία με σκληρή εργασία στα γιαπιά και στα χωράφια.

Η πίστη μου είναι ακλόνητη, ότι το αρβανίτικο ελληνικό στοιχείο είναι ΑΛΒΑΝΙΚΗ οικογενειακή υπόθεση.

Θα διαφωνήσω λοιπόν με τον «μεγάλο ιστορικό» περήφανο σαρακατσάνο καθηγητή Λαζάρου ότι δήθεν οι Αρβανίτες κατάγονται από το Άρβανον!!

Άκου να δείς φαντασία του περήφανου. Και να εξηγήσω γιατί το ειρωνικό «περήφανου».

Και εγώ περήφανος είμαι βλάχος σαρακατσάνος. Το γένος Ραμαντάνη που μουσουλμανικό μου φαίνεται, εσάς κύριε καθηγητά; Αλλά εκεί που διάβασα για το κουτσοβλαχικό που μου δώσατε ένα βιβλιαράκι όταν σας είδα με τον αρβανίτη κ. Σύρμα συνδυάζοντας και κάποιο άλλο

βιβλίο κάποιου κυρίου Μπίτση νομίζω πιο αληθινό, και επειδή ενδιαφέρομαι και τιμώ τις ρίζες μου έκανα μία μικρή έρευνα και ξέρεται τι κατάλαβα; Ότι οι βλάχοι ίδιοι ήταν τότε απλά οι πιο γεναίοι που αντιστάθηκαν στην ορδοθόξη ελληνοποίησή τους γύρω στο 1912 ονομάστηκαν κουτσόβλαχοι και σφαγιάστηκαν, και αυτοί που δειλίασαν ονομάστηκαν περήφανοι σαρακατσαναίοι και πήραν τη βούλα Χ.Ο. δηλαδή οι προδότες περήφανοι και οι γενναίοι στην παραδοσή τους κουτσοί!

Θα μου πείτε πως με αυτά που λέω, κινδυνεύω να πάω εκεί ...που μου υπαινιχθήκατε με τους ποντικούς ...ε δεν με πειράζει. Αρκεί να πάω γιατί λέω την αλήθεια και υπερασπίζομαι τους αδικημένους.

Στην ίδια διάθεση πλαστογράφησης της ιστορίας που κάνετε εσείς τώρα θα μπορούσαν να στηριχθούν και οι τούρκοι, που έχουν και αυτοί 6 εκατομμύρια Αρναούτηδες θα μπορούσαν να πουν ότι αυτοί οι Αλβανοί, κατάγονται από το Αρναούτιον που είναι κοντά στο Άρβανον το οποίο είναι πιο κάτω από την Αλβανία!!

Ελπίζω να μην έμεινε κανένας «περήφανος» ιστορικός εκεί στην Τουρκία να τους δώσει την λύση της πλαστογράφησης.

Μα από μια σπιθαμή γης που αφέθηκε στην Αλβανία είναι δυνατόν να έχουν ρίζες τρία εθνη, και να διεκδικούν και οι νεοέλληνες κομμάτι της από παλιά και με σύστημα.

Θυμόσατε το βασιλικό τραγουδάκι «έχω μια αδελφή

...την λένε Βόρειο Ήπειρο....» και τα τοιαύτα.

Άσε που και οι Σέρβοι διεκδικούν και το Κόσσοβο!! 90% σεμνοί Αλβανοί να υποταχθούν στο 10% βάρβαρο έθνος των Σέρβων, και το λέω υπεύθυνα μετά την επίσκεψη μου στο Σεράγιεβο της Βοσνίας για την βαρβαρότητα των Σέρβων, και ο καθένας θα το πιστέψει όταν δει το νεκροταφείο στο Σεράγιεβο, σ' αυτήν την πανέμορφη ευρωπαϊκή πόλη.

Ας ευχηθούμε ότι οι καινούριες σερβικές δημοκρατίες θα δώσουν πλήρη αυτοδιάθεση σ' αυτούς που διεκδικούν στο Κόσσοβο ή και στο Μαυροβούνιο.

Νομίζω ότι το αλβανικό έθνος με βάση το γενναίο λαό του και εδώ και εκεί και στην Τουρκία, και στο Κόσσοβο και στην Μακεδονία και στο Μαυροβούνιο, δικαιούτε μεγάλη επέκταση στα δυτικά Βαλκάνια. Βέβαια χρειάζεται να στηρηχθεί από τους αρβανίτες μας και από μας με μια πιο ευφυή σκέψη εθνικά, την εξής όπως εγώ βλέπω:

Στην πλάτη της Ελλάδας λειτουργεί σήμερα ένα αδελφό έθνος ονόματι Μακεδονία για τον πλανήτη, Σκόπια για τους νεοέλληνες.

Στο έθνος αυτό μετά από πολλαπλές επισκέψεις διαπίστωσα ότι ούτε έχει συνοχή εθνική, και ούτε πρόκειται να αποκτήσει στην πορεία, είναι καταδικασμένο σε ατέρμονες συγκρούσεις. Γιατί έχει όπως λειτουργεί σήμερα ποσοστό ίσως και 40% Αλβανούς που οι περισσότεροι από αυτούς έχουν στην κατοχή τους όπλα, ιδιαίτερα στα

χωριά του Τετόβου, όπου δεν υπάρχει νομιμότητα και έλεγχος, και η αστυνομία αδυνατεί να ελέγξει πέραν ενός σημείου της πόλης.

Προς το Κόσσοβο και την Αλβανία στα πανέμορφα εκείνα βουνά ελέγχει το αλβανικό στοιχείο με τον ΟΥΤΣΕΚΑ, τους αετούς του αλβανικού έθνους, τους γεναίους της εθνικής τους αντίστασης, που η αλήθεια είναι πως μου φάνηκαν λίγο ανεξέλεγκτοι.

Όλο όμως το Αλβανικό Έθνος σέβεται και τιμά τις θυσίες και τους ηρωισμούς τους, ιδιαίτερα στο Κόσσοβο.

Αυτό το έθνος λοιπόν (Μακεδονίας) πρέπει να πειστεί ότι πρέπει να διαχωριστεί ως εξής κατά την γνώμη μου.

Χρησιμοποιώντας τους αδελφούς τους δικούς μας στην Φλώρινα και στη Έδεσσα σαν πρεσβευτές αγάπης, να δεχτούν με δημοψήφισμα να γίνουν Ελλάδα, σε τόση έκταση όση και ο πληθυσμός σήμερα.

Το έδαφος αυτό αφού το εγκρίνουν οι Μακεδόνες, να προσαρτιστεί στην Ελλάδα και να γίνει Ευρώπη άμεσα, γιατί και σε καλύτερη οικονομική θέση είναι από τους παραμελημένους παλαιότερα Αλβανούς.

Και από πλευράς θρησκείας επίσης δεν νομίζω πως θα υπάρξει κάποιο πρόβλημα προσαρμογής και ενσωμάτωσης, αφού είναι και οι ίδιοι χριστιανοί ορθόδοξοι.

Το υπόλοιπο έδαφος, βάσει του αλβανικού ποσοστού, να δοθεί στην Αλβανία, καθώς επίσης και ολόκληρο το Κόσσοβο.

Επειδή η μονομερής εδαφική αύξηση της Ελλάδας θα ενοχλήσει τους Τούρκους και τους Σέρβους, ίσως εμείς θα πρέπει να προσφέρουμε, εθελοντικά, στο νέο μεγάλο έθνος ισόποσο έδαφος που θα πάρουμε από την Μακεδονία στην Ήπειρο (Τσαμουριά) να κλείσουμε και πληγές με τους αδελφούς μας Αλβανούς, που εγώ γνωρίζοντας τους αρβανίτες από κοντά πολλά χρόνια, είμαι πεπεισμένος ότι τους χρωστάμε το 65% της επανάστασης του 1821, γιατί έχουν ένα δυναμισμό εντονότερο από τους άλλους Έλληνες.

Θα είναι και μια αναπτυξιακή έκπληξη για την βιομηχανική ζώνη των Ιωαννίνων. Στο νέο έθνος να προστεθεί το Μαυροβούνιο με την Βοσνία-Ερζεγοβίνη στο μεγάλο όνομα ΙΛΛΥΡΙΑ που ένοιωσα συγκίνηση όταν βρέθηκα σε μια Αλβανική Εθνική συνάντηση στο Τέτοβο και το ανέφεραν σαν νέα ονομασία εκπρόσωποι της διάνοησης του Αλβανικού Έθνους.

Να ονομάσουμε τον ΟΥΤΣΕΚΑ εθνικό στρατό με έμβλημά του την αλβανική σημαία, για να τους αποκαταστήσουμε για την προσφορά τους στις μουσουλμανικές μειονότητες των Βαλκανίων, και να αποφασίσουμε μέσα από συζητήσεις το πώς θα δημιουργήσουμε συνοχή και οράματα στην μεγάλη Ιλλυρία.

Οι γενναίοι του Ουτσεκά έτσι, σαν επίσημος στρατός θα ξεχάσουν τις κάποιες παρανομίες τους γιατί θα έχουν πια να λογοδοτήσουν στους ανωτέρους τους, και σπάνια ένας

στρατός υπολοίπεται αξιών και πειθαρχίας εκτός και αν είναι όπως σήμερα «άτακτος».

Τα ερωτήματα που θα τεθούν από τους περισσότερους από εσάς είναι εύλογα και σαφή.

Πρώτον και βασικότερο είναι: με ποιο έμβλημα και ποια γλώσσα θα μπορούσαν να ενωθούν τόσες εθνότητες και δεύτερον πώς να τεθεί αυτή η ενωτική πρόταση για ανάπτυξη καθώς και προσκλήσεις για επενδύσεις.

Το σίγουρο είναι ότι γίνει να γίνει μέσω ενημέρωσης και δημοψηφισμάτων, και ενδιαφέροντος των κομμουνιστικών κομμάτων των χωρών αυτών γιατί ουσιαστικά και σήμερα τα κομμουνιστικά κόμματα είναι το μεγάλο ποσοστό της ευφυούς βάσης σε όλες τις κομμουνιστικές χώρες, απλά απογοητευμένοι από την αποτυχία του παρελθόντος τους άλλαξαν ονομασία και βασίζονται ανόρεκτα σε διάφορες εταιρείες συμβούλων δημοκρατίας στα δυτικά πρότυπα, χωρίς να καταπίνουν ευχάριστα την ήττα από την δύση και να οραματίζονται να γίνουν το αντίπαλο δέος των υπερχρεωμένων ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΩΝ της Δύσης.

Κατ' αρχήν θα ξεκινούσα με ένα ενωτικό συμβολισμό πολιτιστικών (θρησκευτικών) στοιχείων, μια σημαία που θα φέρνει κοντά τους πολιτικούς προφήτες που ξεκινούν από την παλαιά διαθήκη και το κράτος των εβραίων με πρώτο τον Μωυσή, στον νεότερο Ιησού που τον έβαλαν σε αντίπαλο στρατόπεδο οι χριστιανοί, και τον τελευταίο προφήτη Μωχάμετ επίσης αντίπαλο οι μουσουλμάνοι, να

συμβολίσουμε μια ενωτική σημαία που θα φέρνει κοντά τους πολιτικούς προφήτες.

Το εβραϊκό στοιχείο στον πλανήτη πέραν των κοινών πολιτικών προφητών που ανέφερα έχει να επιδείξει τους μεγαλύτερους εγκεφάλους στην κομμουνιστική, οικονομική και φυσική διανόηση, (Ιησούς, Μαρξ, Αϊνστάιν, Μωχάμετ κι ας διασταυρώνουν τα ξίφη τους οι Εβραίοι με τους μουσουλμανούς, ο Μωχάμετ είναι ο τελευταίος προφήτης της παλαιάς Εβραϊκής Διαθήκης) και ακόμα και σήμερα συναντώ περιπλανώμενος στην βαλκανική, ένα αόρατο εβραϊκό λόμπυ που ξοδεύει για την ανακούφιση και μόρφωση των πρώην πολύ φτωχών κομμουνιστικών εθνών, κάτι που δείχνει ΜΕΓΑΛΕΣ κοινωνικές ευαισθησίες.

Θα πει κάποιος εύκολα (όλοι οι Έλληνες) κάπου αποσκοπούν... να ξαναπιούν αίμα!!!

Οι πράξεις, όπως γνωρίζουμε όλοι μας αποσκοπούν κάπου. Πιστεύω λοιπόν, ότι στο συγκεκριμένο λόμπυ αποσκοπούν στην «βασική» ανάγκη (που σήμερα έχει πάρει τρομερές διαστάσεις) ηθική και κοινωνική καταξίωση. Τούτο, ως έχουν τα πράγματα στις μέρες μας, το θεωρώ άκρως κατανοητό και ανθρώπινα θεμιτό.

Δεν είναι τυχαίο αυτό που και εγώ και σίγουρα και εσείς έχουμε διαπιστώσει. Ότι το αμαρτωλό κεφάλαιο γύρω από τον προϋπολογισμό, δεν συγκετρώνει τα πυρά που θα έπρεπε εναντίον του, ενώ ένα 10% των «πετυχημένων»

νοικοκυραίων (τσιφούτιδων) του νέου προλεταριάτου των μικρομεσαίων που προανέφερα συγκεντρώνει όλα τα πυρά της κοινωνίας, και εκεί στηρίζεται ηθικά το αδίκημα των βολεμένων θεσμικών, εις βάρος των ελεύθερα εργαζομένων.

Επειδή λοιπόν οι πολίτες από αυτό το έθνος έχουν τη φήμη των «σφιχτών», δηλαδή αυτών που δεν καταναλώνουν, συγκετρώνουν διεθνώς, και αδίκως, την αντιπάθεια των περισσοτέρων του υπόλοιπου πλανήτη.

Υποψιάζομαι πως σε αυτό ακριβώς το σημείο πρέπει να στηρίζεται και το γεγονός πως αν και οι εβραίοι έχουν σφαγιαστεί ανά τους αιώνες, δεν έχει ακόμα και σήμερα γίνει κατανοητό όλο αυτό το γεγονός στους εγκεφάλους ούτε καν των Ευρωπαίων, που λογικά έπρεπε να είναι και οι λιγότερο ρατσιστές στον πλανήτη.

Στο στοιχείο λοιπόν του εβραιοκού αυτού λόμπυ, θα μπορούσαμε να στείλουμε προσκλητήριο συμμετοχής και κυρίως ΕΘΝΙΚΗΣ συμμετοχής.

Να τους δώσουμε μια καινούρια πατρίδα να μην κινδυνεύουν επειδή είναι Εβραίοι.

Πολλοί από αυτούς διαθέτουν και την ώριμη σκέψη και τα κεφάλαια και κυρίως διαθέτουν και την απαιτούμενη ευαισθησία, για ένα καλύτερο πλανήτη.

Να ξεκινήσει από αυτή τη πιλοτική καινούρια κομμουνιστική αρχή στην ΙΑΛΥΡΙΑ μας, δίνοντας πρωτοβουλίες στους οικονομικούς συλλόγους.

Οι άνθρωποι αυτοί και νέες ιδέες έχουν και πολλαπλές εφαρμόσιμες λύσεις θα μπορούσαν να μας προσφέρουν, να καταφέρουμε να καταργήσουμε τον παλιότερο άδικο βραχνά της κληρονομικής οικογενειακής και οικονομικής εξουσίας, και να οραματιστούμε τη μεγαλύτερη συλλογική οικογένεια, τη γειτονιά, το δήμο, με αύξηση της παραγωγικότητας σε χρησιμότερα αγαθά και φυσικά πάνω από όλα ΠΑΙΔΕΙΑ.

Να προσπαθήσουμε να κρατήσουμε τους απρόσωπους κολοσσούς των πολυεθνικών, έξω από την ανάπτυξη μας. Να αναπτύξουμε την γειτονιά, το μίνι μάρκετ, για την καθημερινή μας επαφή σε ένα άλλο μοντέλο αντικαταναλωτικής ανάπτυξης.

Με βάση την κοινή κληρονομιά των αρχαίων Ιλλυριών θα μπορούσαμε να στηριχθούμε και σε μια κοινή επίσημη γλώσσα χωρίς να καταργούνται οι τοπικές, οι οποίες είναι πολυάριθμες.

Σε εκείνη την αρχαία γλώσσα, του Αριστοτέλη και του Πλάτωνα, που άφησε τα μεγαλύτερα και αριότερα κείμενα της ιστορίας και που σήμερα παραμένουν σχεδόν άγνωστα στις βιβλιοθήκες, χωρίς να διαβάζονται από τους ανθρώπους, γιατί αυτή η γλώσσα είναι νεκρή!!!

Προσωπικά δε θα προλάβω να κατορθώσω να γίνω γνώστης, γιατί έχω αφοσιωθεί στην αλβανική, και εκτός αυτού είμαι πολύ μεγάλος για κάτι τέτοιο.

Υπάρχει όμως η νέα γενιά που θα μπορούσε στο μέλλον

να φτάσει ΕΝΩΤΙΚΑ μέχρι την Παλαιστίνη και τα Ιεροσόλυμα. Να αναστήσει τον λόγο στον οποίο στηρίχτηκαν οι σύγχρονες δημοκρατίες, γιατί και οι κομμουνιστές πια πρέπει να μετατρέψουμε την δικτατορία σε δημοκρατία του προλετάριου, και ίσως απλοί αναγνώστες του Πλάτωνα και του Αριστοτέλη, να δουν εκεί στις πολιτείες τους, αυτό που χρειάζονται κατά την γνώμη μου τα καινούρια κομμουνιστικά οράματα, για μια πιο αντιρατσιστική κοινωνική κατάξίωση για όλους τους πολίτες, και ιδιαίτερα τους εφυέστερους που μπορεί να προσφέρουν περισσότερα, αρκεί να ανατρέψουμε την οικογενειακή συνέχεια, σε κοινωνική συνέχεια και συνοχή των ικανών και όχι των οικογενειακών διαδόχων.

ΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ο ΓΕΡΟΣ

Στο παλιό ρημαγμένο εκκλησάκι
με τους κρίνους κοντά στο ιερό
κάθε βράδυ σκυφτό ένα γεροντάκι
γονατά και φιλά το σταυρό.

Κάθε βράδυ την ίδια την ώρα
κουρασμένος τα βήματα σέρνει
λες κάπου απ' άλλη ίσως χώρα
κάποιου μάγου η ράβδος τον παίρνει.

Σκύβει, σκύβει μαζεύει λουλούδια
τα κοιτάζει αγνά, ντροπαλά
σαν παιδάκι τους λέει τραγούδια
και τον κάθε διαβάτη ρωτά:

«Μήπως είδες καμία κοπέλλα
σαν λουλούδι αγνή ομορφιά;
Αν την είδες για πες μου το έλα»
μα ο ξένος... του χαμογελά.

Εραστής μιας μεγάλης ελπίδος;
Μιας γυναίκας που δεν είναι πια;
Βασιλιάς μαγικής καταγίδος;
Ή της τρέλλας χωρίς χαλινά;

Κι όταν βράδυ θα βγει το φεγγάρι
το γλυκό του το φως να σκορπίσει
και τις πρώτες αχτίδες με χάρη
στο κλουβί των νεκρών θα φωτίσει.

Βλέπει μέσα το γέρο σκυμένο
να κοιτάζει από 'δω κι από κει
με το βλέμμα χαμένο, θλιμένο
σα να ψάχνει για κάτι να βρει.

Κάπου-κάπου ψηλά το κεφάλι
το σηκώνει, στο δρόμο κοιτάζει
μα με δάκρυ το σκύβει και πάλι
αφού πρώτα προς τ' άστρα φωνάζει:

«Ω φεγγάρι γλυκό εσύ που στέκεις
πάνω απ' όλους και όλους θεωρείς
στον καθένα εγκώμια πλέκεις
πες για μένα μια λέξη οργής.

Χρόνια τώρα, τα είκοσι ίσως
ίσως δέκα, πενήντα, εκατό
με κοιτάς δίχως νιώθοντας μίσος
συ θα βλέπεις δε φταίω εγώ.

*Και σε σένα το μόνο μου φίλο
που τυχαίνει να ξέρεις πολλά
μόνο εσύ τον φωτίζεις το μύλο
τη γνωστή των ερώτων φωλιά.*

*Είσαι συ, ξέρεις θάρρος να δίνεις
στη μικρή ερωτευμένη καρδιά
Μόνο εσύ την αγάπη ανασταίνεις
μ' ένα βλέμμα σε μια αστροφεγγιά.*

*Θα σου πω το μεγάλο μου πόνο
γιατί εσύ θα μου πεις ασφαλώς.
Συ θα πεις γιατί τώρα εγώ λιώνω
ή θα πεις σαν τους άλλους «τρελός».*

*Με θυμάσαι; Το χέρι κρατούσα
κι οι βιολέτες στ' ανέμου πνοή.
Σαν με θέρημη δυο χείλη φιλούσα
μέσ' το αίμα μου φέρναν ζωή.*

*Κείν' η νύχτα στην όμορφη φύση
σαν θυμάμαι, δυο χείλη δειλά
μαγεμένο, γλυκό το μεθύσι,
μου ζητούσαν να μάθουν πολλά.*

Πόσες λέξεις δεν είπε το σώμα
πόσα χάρδια δε βρήκ' η ψυχή
δεν ξεχνάω, θυμάμαι ακόμα
τη γλυκειά της θεομή αναπνοή.

Τις θυμάμαι ακόμα τις λέξεις
Σ' αγαπώ, σε λατρεύω γλυκέ
πες μου ακόμα δεν ήρθες να παίξεις
πες μου κάτι, τι έχεις κακέ;

Μα το γέλιο μου τ' άλλαξε η φύση
μαύρο σύννεφο γέρονι κοντά
λες και θέλει τη γη να φιλήσει
κι ο ουρανός την κατάρα ξερνά.

Μαύρη πίσσα και άσπρο χαλάζι
σαν αράχνη σκεπάζει τη γη
στην οργή του ο Δίας φωνάζει
και με τρόμο ακούει η γη.

Τότ' επάνω μου σφίγγετ' εκείνη
και με φόβο τα γύρω κοιτά.
Τι παράξενο! Ξάφνου μ' αφήνει
στην κατάρα εκείνη ορμά.

Γύρνα αγάπη μου γύρνα φωνάζω
τη φτωχή μου αγκάλη να δεις
μόμος κι έρημος σα δέντρο μοιάζω
που του φεύγει απ' τη ρίζα η γης.

Τη φωνή μου την πήρε ο αγέρας
να την κάνει αντάρα χλωμή
και στο ξάστερο της άλλης ημέρας
τη φτωχή μου αγάπη να βρει.

Τι κακό! Δεν τη βρήκε ακόμα
η φωνή μου γλυκά να της πει
και τα χείλη μου εκείνο το στόμα
να σφραγίσουν μ' ένα φιλί.

Πες μου αστέρι του ήλιου καμάρι
της νυχτιάς μου βουβή συντροφιά
πού να είναι; Μικρή ειν' η χάρη
να την πάρω να ζούμ' αγκαλιά!!

Τότε ξάφνου του φάνηκ' εκείνου
το φεγγάρι πως ήρθε κοντά
πήγε, στάθηκε πάνω στον κρίνο
που χλωμόστεκε κει στη γωνιά.

*Και τον κρίνο κοιτάζει με δέος
με μια κίνηση αργά τον τραβά
και στις ρίζες του, λες από χρέος
άθελά του τα χέρια τραβά.*

*Με τα χέρια του σκάβει το χώμα
που ματώνουν στη γη τη σκληρή
με τη σκέψη φαντάζετ' ακόμα
πως μπορεί να τη βρει στη ζωή.*

*Σκάβει, σκάβει με μίσος τραβάει
απ' το άνοιγμα έναν σταυρό,
σου το ξέρεις, φωνάζει, μιλάει
σαν τρελλός σ' ένα ξύλο βουβό.*

*Γονατίζει, λυγίζει, φωνάζει.
Μια φωνή δυνατή, σπαραγμός
«Ναι σε βρήκα αγάπη μου» κράζει
πέφτει ο γέρος χαμένος, νεκρός.*

Ο ΧΡΟΝΟΣ

*Τότε τα χρόνια άλλαξαν
ήρθαν οι μέλισσες να διώξουν τα τριγώνια
στην παγωνιά της έρημης
της νύχτας καταιγίδα.
Μα πληγωμένες φύγανε
γιατί τις κυνηγήσαν
της αηδίας η γενιά
του πλούτου το σκοτάδι.*

*Χαμένες μαζευτήκανε
χωρίς ελπίδας ζέση
θα ξαναοίξουν με ορμή μια μέρα
τα μουνδιασμένα τα φτερά τους... δυνατά.*

ΜΑΤΑΙΟΔΟΞΙΑ

*Απ' των αγέριδων τη σύγκρουση τη βία
μπαίνεις στου ήλιου τις ακτίνες τις ζεστές
και πόσο άσχημο μες τις ζεστές καρδιές
και φέρνεις κρύο, ματαιοδοξία.*

*Μες την καρδιά σου αν μεγάλωσε και θράφτηκε
γίναν τα όνειρα φτερά, η ελπίδα δράση
μα έκανε τη ζωή πολλά να χάσει
έδιωξε την αγάπη τη γλυκιά μαράθηκε.*

*Καί σ' έχει έρμαιο χαμένο και σε σέβνει
όπου μπορέσει και όπου θέλει σε τραβά
και αν τολμήσει η αγάπη τη μαδά
στο σταυροδρόμι των αγέριδων σε φέρνει.*

*Τι να το κάνεις όσο νά 'σαι κει ψηλά
κι αν κατοικείς σε σπίτια μεγαλεία
θα σου γεμίζει την ψυχή μελαγχολία
η προδομένη σου καρδιά.*

*Όπου κι αν πας κι όλη τη γη δική σου αν την κάνεις
αν απ' τα στήθια σου δεν βγαίνει η στοργή
μόνη σου τότε θα ζητήσεις στη ζωή
να βρεις αγάπη μια στιγμή και ας πεθάνεις.*

ΤΑ ΦΤΕΡΑ...

*«Έχεις πελώρια Δύναμη, μα θέλεις και βοήθεια
πρέπει στις δυο τις πλάτες σου να βάλουμε φτερά»*

*Μια σκονισμένη επιγραφή που ήταν ξεχασμένη
μες την ουράνια μου ψυχή, στο είναι μου κοντά
μου είπαν πως απ' τους Θεούς ήτανε χαραγμένη
μα αυτή χωρίς εσένανε θά 'ταν στη σκιά*

*Την άδραξαν τα χέρια σου, δυο γυναικεία χέρια!
καθάρισαν τον ουρανού τις σκόνες, τη βρωμιά
οίξανε μέσα στην ψυχή φως, φως με μύρια αστέρια
μ' ανέβασαν και κάθησα στο άτι σου... κοντά*

*Μα λίγο σαν σε κοίταξα χάθηκα από κοντά σου
τη μοίρα μου ξεπέρασα στα σύννεφα ψηλά
γιατί ξάφνου στις πλάτες μου βρεθήκαν τα φτερά σου
η δυναμή μου τ' άνοιξε και βρέθηκα μακροτά.*

ΨΥΧΗ ΜΟΥ

*Πότε ανέμοι μου σκορπούν τα τόσα ονειρά μου
πότε γεννιούνται πιο πολλά ζεσταίνουν την καρδιά μου
πότε λουλούδινα φτερά στον ουρανό με πάνε
πότε δυο μαύρα σύννεφα στον άδη με πετάνε.*

*Τό 'να το λένε μοναξιά τ' άλλο μελαγχολία
σαν έλθει τό 'να έρχεται και τ' άλλο με κακία
να με ξαπλώσει σκυθρωπό κακό και φαντασμένο
χαμένο απαισιόδοξο στη μοίρα δουλωμένο.*

*Ζω λίγο κει μετά ξυπνώ περνώ κι απ' τα σταθμά μου
περνώ στα άσπρα σύννεφα ξεπλαίνεται η καρδιά μου
και νικητής περήφανος στο φτερωτό μου άτι
λέω πως είμαι δυνατός μπορώ να γίνω κάτι.*

*Άσπρα, της λύσσας ξέσπασμα, θαλασσινά λιοντάρια
οργώνεται το είναι μου... μ' αφήνεται και χνάρια
σταθείτε μην ταράξετε φέрте μου τη γαλήνη
αφήστε μόνη την καρδιά κυρίαρχο σ' αστροφεγγιά
παντοτεινά να μείνει.*

ΜΗΝ ΜΕ ΞΕΧΝΑΣ

Φεύγεις και απ' το κατάρτι με κοιτάς γαληνεμένα
χωρίς να κλαις, ούτε δακρύξεις δεν πονάς;
είναι το βλέμμα σου χαμένο, ονειρεύσαι
ενώ εγώ σου ψυθυρίζω μην ξεχνάς.

Ω, μην ξεχνάς μικρά σπιτάκια ασπρισμένα
που μοναχά κοντά στη θάλασσα φωλιάζουν
όση αγάπη κι όσα όνειρα ψιθύριζες
στ' άγρια κύματα της θάλασσας για μας.

Η ίδια θάλασσα Θεέ μου ας σου στέλνει
λουλούδια ολάνθιστα μακρονά όπου κι αν πας
να τα μυρίζεσαι γλυκά λόγια του έρωτα
μη με ξεχνάς, μη με ξεχνάς.

ΜΗ ΜΟΥ ΞΥΝΕΙΣ ΤΗΝ ΠΛΗΓΗ

*Και μην μου ξύνεις την πληγή
που η βρωμιά της ομορφιάς την έχει κλείσει
και της λεπτής καρδιάς όμορφος δρόμος
έχει παγώσει σαν τον κόσμο που περνά
σακατεμένα, κακορίζικα κορμιά
που τ' απογύμνωσε της ηδονής ο τρόμος
και φέραν δώθε το χειμώνα να πατήσει
κάποια παλιά γλυκανθισμένη γη.*

ΚΑΛΗΝΥΧΤΑ

*Μια γλυκειά καληνύχτα ανεβάζω στ' αστέρια απαλά
να την φέρουνε κοντά σαν κοιμάσαι.*

*Μα γιατί μα γιατί δε θυμάσαι, πως τις σκέψεις σου θέλω
στα φτωγά μου τα χέρια;*

*Μη φοβάσαι, πως τα χέρια του τιμίου εργάτη
δεν κρατούν ομορφιάς περασμένης (βλακεία).
Τίποτα άλλο, ο φόβος σου φέρνει ανία,
και σε σπρώχνει να πέσεις απ' το όμορφο άτι.*

ΚΟΙΤΑΞΕ

*Κοίταξε πέρα όλη μαύρη γη,
είναι καμμένη απ' το ψέμμα και το μίσος,
χαμογελάμε μα στα πίσω το μαχαίρι,
κλείνει η σκηνή, πάλι μαυρίλα.*

*Κοίταξε εδώ σπαρμένα αγκάθια,
μια ανεμώνη ανάμεσά τους ξεχωρίζει
και πριν πεθάνει αναριγίζει να διαλέξει, όμως τι;
να γίνει αγκάθι; να πεθάνει;
μα κι αν πεθάνει; πάλι αγκάθια.*

*Ποιος το νύι του μέσ' τη γη θα χώσει,
να ξεριζώσει το κακό;
Ποιος τα πελώρια μάτια θα στηλώσει,
να σπείρει αγάπη στο κακό;*

*Να δώσει τρυφερή χαρά στον πόνο,
ονείρατα στο σκυθρωπό;
Χαμογελάστε κι αγαπήστε να φωνάξει
και δυνατή η ομορφιά,
να καθαρίσει τα θολά νερά να δούμε,
πέρα απ' το ψέμμα τι; Μπορούμε;
Κι αν δεν μπορούμε ας χαθούμε, τι είναι η ζωή.....*

*Κανείς, όλοι μαζί πρέπει, πρώτα οι δυο μας ξεκίνα απλά
σκότωσε πρώτα στην ψυχή αν είναι αγκάθια
κι αν ανεμόνα βγει πλησιασέ με.
Θα την τρανέψουμε μαζί μα να το δω, να το πιστέψω,
δεν μπορώ εκείνο το τόσο μακρινό να το αγγίξω,
Πόσο φοβάμαι!! δεν το θέλω... σ'αγαπώ.*

ΗΡΘΕΣ

*Ήρθες κοντά μου απαλά σαν όνειρο
μια ταπεινή μεγάλη συμπαράσταση.
Να μου θυμήσεις κόσμο όμορφο κι απόμερο
και να σημάνεις την Ανάσταση.*

*Ξύπνα άνθρωπε απλέ και τίναξε
ό,τι από μάτωμα σκουπίδι έχεις
το ευγενικό και το μεγάλο φύλαξε
κοίτα μακρυνά, προχώρα αργά μην τρέχεις.*

*Όσο κι αν στο στρατί σου βιάζεσαι
και το μικρό σου ανάστημα σηκώνεις
σ' αυτό το χάος το πελώριο θάβεσαι
γι' αυτό αργά, και μην θυμώνεις.*

*Μην τρομερά τα δόντια σφίγγεις, μην φωνάζεις
σ' έναν αδύνατο που βρίζει και μισεί.
Και σαν αδύνατος μην βράζεις
είναι μικρή αφάνταστα η ζωή.*

*Τι με κοιτάς; Δεν με γνωρίζεις;
Μακάρι πάντα να μπορούσα
μα μην φοβάσαι και λυγίζεις
εγώ ποτέ δεν προσπαθούσα.*

*Και σαν τα χέρια όπως λες θα δώσουμε
σ' ένα τρανό και λαθεμένο αντίο,
μη φοβηθείς πως θα κρυώσουμε
στο βοριανό της νύχτας κρύο.*

*Προχώρα αργά και ταπεινά
καταμεσίς του δρόμου ίσια
και μην θυμώνεις σ' ότι δα κακοτυχιά
θα σε τιμήσει με τη νίκη η αλήθεια.*

ΚΟΙΤΑ

*Κοίτα το φως του φεγγαριού η νύχτα ξωμακραίνει
χάραξ' η μέρα τα πουλιά διώχνουν τ' αστέρια πέρα
που αργαλά στέλνουν το φως στο χάος, που ανασταίνει
πανηγυρίζουν οι ουρανοί καλώς μας ήρθε η μέρα.*

*Στο χάος τούτο μέσα μου δεν βρέθηκε έν' αστέρι
έν' αστεράκι που το φως έστω το λιγοστό του
να με φωτίζει σιγαλά κι αόρατα ένα χέρι
να μου κρατήσει σταθερό τον ξέφρενο παλμό του.*

*Βαρέθηκα απ' τα ύψη σου τ' αστραφτερά σου κάλλη
που μ' ανεβάξεις και μου λές πως πλάστηκα για κει
να με πετάς στις νύχτες σου τις παγωμένες πάλι
ψυχή μου στρίγγλα ατέλειωτη, κακή.*

*Βαρέθηκα τους ήλιους σου τους καφτερούς, ψυχή μου
που όταν προβάλουν πυρετός και λάμψη αστραφτομένη
και θάλασσα κατάξανθη χρυσοστεφανωμένη,
τα κύματα λόφοι χρυσού ζαλίζοννε το νου μου,
μεθώ περνιέμαι αντίπερα σε ύψη ανασαλένω
και στα νερά τα γάργαρα βλέπω αντιπερά τους*

*ρουμπίνια τα χαλίκια τους παλάτια οι σπηλιές τους
χαμογελιό τ' ανάστεμα κι οι καμουτσιές καμπάνες,
παράδεισος ολογυρίς κι εγώ ο καπετάνιος
π' όλοι προσμένουν προσταγές και χάρες του αφέντη.*

*Μα να, το φως σου χάθηκε ήλιε μου πούθε πήγες;
στη συννεφιά θα κρύφτηκες, μα νύχτωσε Θεέ μου!
Θα βγει φεγγάρι σίγουρα θα δω να περπατήσω,
ούτε φεγγάρι τ'αστεριού το φως ας περιμένω.*

*Στέκω βουβός στο τέλμα σου νυχτιά και σε προσμένω
Ε λίγο φώς πού 'ναι τ' άλογα; υπηρέτες ο αφέντης!
μα στη φωνή μου απάντηση αγέρας μουδιασμένος,
τα πόδια μου νιώθω σφιχτά στην παγωμένη λάσπη.*

*Για το Θεό βοηθήστε με αδέρφια, ελεημοσύνη
δεν σκότωσα στην κόλαση με βιάση να με πάτε!
Βοηθήστε με λιγάκι, φως λίγο, νερό, μια ελπίδα.
Αγέρας η ανταπόκριση και σιγαλιά και χάος...*

ΕΞΑΡΤΗΣΕΙΣ

*Ταπεινωμένες σχέσεις, άχαρο κέρδος
κοντινές ελπίδες, ψεύτικη ευγνωμοσύνη
μισητή αγάπη, θλίψη, θλίψη επανάληψη.*

*Θανατηφόρα έξη, μοιρολατρική αντίδραση
σαδιστική προσφορά, ξεχασμένη αξιοπρέπεια
ψευδαισθήσεις προσφοράς, ευγνωμοσύνη, ευγνωμοσύνη
ανύπαρκτη.*

*Εφιαλτικά όνειρα, μάχη με τη συνείδηση
αγκαλιά με το ψέμμα, χαμόγελα ανύπαρκτα
συντροφιά, συντροφιά ανεκδιήγητη.*

*Τσακισμένα βήματα με θολά ονειράτα
ψευδαισθήσεις θαύματος, ραγισμένο ανάστημα
συγκρούσεις, συγκρούσεις, σύγκρουση.*

Σώματα χαλαρά, διασκέδαση, πρόκληση
έχω αυτά, πήρα αυτά τόσο στοίχισε.
Καπηλιό χαμηλό, αδιόρθωτοι
νικοτίνη, κρασί, αγανάκτηση, αγανάκτηση, πρόκληση.

Στο κρασί βγαίνει δύναμη, πόλεμος
το πρωί η ανάγκη, το ψάξιμο
μεσημέρι συρμένοι στα γόνατα
ψέμμα, ανάγκη, ανάγκη, κατάντημα.

ΣΚΟΤΑΔΙ ΚΑΙ ΦΩΣ

*Τραβούσε κι όργωνε το φως
μα το σκοτάδι μαύρο.*

*Φώτιζε ο ήλιος με ακτίνες ιερές
μα το σκοτάδι μαύρο.*

*Ανόρθωνε Θεούς απ' τα κατώγια
μα το σκοτάδι μαύρο.*

*Έβαζε στις ακτίνες τους Θεούς
μα το σκοτάδι μαύρο.*

*Έδινε το σκοτάδι πρόσκερες χαρές
και λέκιαζε τον ήλιο.*

*Έκλεβε με το ψέμμα πρόσκαιρα αγαθά
και λέκιαζε τον ήλιο.*

*Έβαζε τον πατέρα με την κόρη ερωτικά
και τρώμαζε τον ήλιο.*

*Έψαχν' η μάνα για να κρύψει τη βρωμιά
και βρώμιζε τον ήλιο.*

*Φώναζε ο ήλιος μη φοβάσαι το σκοτάδι
κι εκείνο γέλαγε.*

*Πάρ' τη χαρά στο φως και διώχτο
κι εκείνο γέλαγε.*

*Ξέχνα τον πόνο και αναστήσου μακριά του
κι εκείνο γέλαγε.*

Μπες στις ακτίνες να με φτάσεις
και τότε σαν φοβόταν έλεγε:

Ποιος ήλιος και ποιος Θεός όλα από κάτω
και ο ήλιος θύμωνε.
Σού 'λεγε θα σε πουν τρελλό σαν πεις αλήθεια και το
πίστεψες
και ο ήλιος θύμωνε.
Σού 'λεγε καν' τη δουλειά σου κι ασ' τους άλλους, τι σε
νοιάζει
και τότε θύμωσε πολύ.
Κι έγινε ο ήλιος φλόγα και μας έκαψε
πανηγυρίζει το σκοτάδι.
Κι άλλος πλανήτης νίκησα κι εδώ τον ήλιο
κι άλλος κι άλλος κι άλλος
ζήτω ο διάβολος.
Ζήτω η συμφορά, ο πόνος και ο θάνατος
ζήτω ο διάβολος.
Ζήτω το ψέμμα, η αλητεία, η συμμορία
ζήτω ο διάβολος.
Λίγες ψυχές με τις ακτίνες έφυγαν
και τρέμει ο διάβολος
τη σύγκρουση στο ΣΥΜΠΛΑΝ.

ΓΙΑ ΤΟ ΟΡΑΜΑ ΤΟΥ ΝΑΖΩΡΑΙΟΥ

*Ονείρατα, ελπίδες, στόχοι, αγώνες, προσδοκίες
κλεισθήκαν στο τσουβάλι ασφηκτικά
κι ήλθε ο μπόγιας μ' όλα τ' άλλα τα παλιά
να τα φορτώσει.*

*Όλα τούτα τα χρόνια, χριστιανικά βακούφικα,
μαρξιστικά κοκκινοκομμουνιστικά,
υπερεθνικά ξανθογάλανα, χιτλερικά,
γίναν σκουπίδια και στον μπόγια, στα παλιά.*

*Τα ονείρατα της ισότητας, της ισονομίας,
της ανάτασης των πτωχών και των αδικημένων,
γονατιστά εκεί μπροστά στους άρχοντες,
στους παπάδες, τους δεσποτάδες και τους αρχιερείς.*

*Η ισότητα στην εργασία γονατιστή, μπροστά
στους κομματάρχες, στους έχοντες περιβραχιόνιο,
στους γραμματείς του κόμματος, στους φαιουδάρχες
των θεσμών και της εξουσίας.*

Το δικαίωμα προσφοράς στην πατρίδα,
μπροστά στον επιλοχία, τον ταγματάρχη, το στρατηγό,
εκεί τελειώνει η επαφή με τα ιδανικά, στη μουτσούνα του
τη σκληρή, την αυταρχική και την προκατειλημμένη.

Γίνεται το ιδανικό πρόσωπο, καλοπέραση,
κατάχρηση εξουσίας
γίνεται ο θεσμός παρέα, γίνονται τα ιδανικά παρέες
γίνεται η πατρίδα παρέες... οι παρέες έχουν τα όπλα,
έχουν το Χριστό, έχουν τα οράματα, έχουν την τιμωρία.

Οι παρέες γίνονται τρόμος και φέρονουν το μίσος
και εισπράττουν την περιφρόνηση
και κατακρινίζονται οι τρίτες
ή οι τέταρτες γενιές της παρέας,
στην άβυσσο της κατάπτωσης προδοσίας.

Μα ευτυχώς δεν χάνεται η ελπίδα του Χριστού
για την ισότητα
και του ανθρώπου για τον Χριστό και την ισότητα,
που κάποια στιγμή θα κάνει
τα πρόσωπα κοντά στους θεσμούς
πιο ταπεινά και πιο δίκαια.

*Για να μπορούν να ξεσηκώνουν τους ανθρώπους,
μπαίνοντας μπροστά στη μάχη, μπαίνοντας μπροστά στην
εργασία, ν' αντιλαμβάνονται την εξουσία,
όπως ΕΚΕΙΝΟΣ,
που έπλενε τα πόδια των μαθητών του
κι εκείνοι θυσιάστηκαν.*

*Για να μπορούν τ' αφεντικά να παίρνουν το φορτίο
απ' τις πλάτες του εργάτη,
για να κερδίσουν την αγάπη τους
και να υπηρετούν την επιχείρησή τους σαν δική τους
γιατί πρέπει να είναι και είναι δική τους.*

*Για να μπορούν οι ταγματάρχες να είναι μπροστά,
στην άσκηση, στ' αφοδευτήρια, στην πειθαρχία,
να αισθανθούν ότι το καθήκον των ισχυρών,
είναι η δύναμη να κάνουν τις ταπεινότερες εργασίες.*

*Για να μπορούν οι ταπεινοί να αισθάνονται και στρατηγοί
όταν τις κάνουν, για να αισθάνονται οι εργάτες, οι ισχυροί
της οικομενής, γιατί αυτοί είναι πλειοψηφία
και τότε μόνο η ισότητα θά 'ρθει.*

*Για να χαρεί ο Χριστός, που είναι ο λόγος, είναι το φως,
είναι η ταπεινότητα,
είναι η προσφορά στους καταφρονεμένους.
Είναι τ' όνειρο του αληθινού έρωτα,
που βγαίνει απ' την καρδιά,
που δεν αγοράζεται, που δεν πουλιέται,
που είναι αληθινός
για όσο είναι αληθινός.*

*Γιατί όταν πεθάνει, θ' αναστηθεί σε μια άλλη καρδιά,
να ξαναλάμψει όπως τα λουλούδια της άνοιξης,
χωρίς συμβιβασμούς, χωρίς παραισθήσεις,
με καινούργιο φως ζωής και καινούργια λάμψη ευτυχίας.*

ΚΥΤΤΑΡΟ ΖΩΗΣ

Θέλεις να σου μιλήσω για το θάνατο, για τη ζωή,
γιατί να σου μιλήσω
που όταν γεννιέται η ζωή, τρέχουνε τα ζωάρια αντάμα
και τό 'να σπρώχνει τ' άλλο να περάσει
γιατί εκείνο θέλει να προφτάσει
κι αφήνει πίσω τ' άλλα του νεκρά και έρμα
κι ας ξεκολλήσανε μαζί απ' το ίδιο σπέρμα.

Κι ύστερα όταν βγει να επιβιώσει το δυνατότερο απ' αυτά
από νωρίς δίνει τη μάχη της ζωής
μ' ακουμπώντας... όπως πριν ο θάνατος διαβαίνει
και περισσότερες ψυχούλες... περιμένει.

Και μες το χάος το μακρύ, που δεν τελειώνει
όσο η ψυχή και το κορμί μας δυναμώνει
ψάχνουν οι άνθρωποι
με διψασμένη πίκρα γιατί δεν ξέρουν
η μικρούλα μας η γη
αν βρίσκεται στον σύμπαντος τη μήτρα.

ΤΑ ΠΕΥΚΑ

*Τα πεύκα γύραν' κι ωρίμασε ο ίσκιος τους
τα πυκνά βελόνια δαμάζουν τον ήλιο
με το πράσινο χρώμα τους
καλοκαίρι ζεστό στη σκιά τους, βοσκός ξαποστάλιασε
σαν καθόταν στο χαλί από τις καφέ τις βελόνες
πού 'χαν ρίξει τα πεύκα στο χώμα τους.*

*Ξαποστάλιαζε ο γέρος μνημήθηκε,
κάποια χρόνια που ο έρωσ στο αίμα του,
το μυαλό του τρελλά οδηγούσε
και ποθούσε να χώσει τις ρίζες του στο χωριό
που ο βοσκός αγαπούσε,
την γριά τότε κόρη θυμήθηκε δω στο ίδιο χαλί
γι' αγάπη και σπίτι μιλούσε.*

*Και οι ρίζες στεργιώσαν κι αντρώσανε
να ο Στρατής, να η Μάρω κι η Ελένη
να τα 'γγόνια, το δάσος μεγάλωσε,
άγιες ρίζες το δάσος μεγάλωσε,
σα στιγμούλα ο χρόνος τελείωσε
τι άλλο θά 'θελε ο γέρος... τι άλλο προσμένει.*

ΣΤΗΝ ΤΖΕΝΟΥΛΑ ΤΕΛΕΙΩΝΟΝΤΑΣ ΤΟ ΛΥΚΕΙΟ

*Πέρασαν τ' ανέμελα μοναδικά σου χρόνια τα παιδικά
τα τόσο όμορφα, αδύνατα και μόνα
κι ήλθες εσύ νιώτη γλυκειά
με την καρδιά γεμάτη αγάπη ιδανικά,
για να περάσεις πιο μπροστά το κάθε ωραίο
αν είν' ωραίο ή θαρρείς πως είναι δα.*

*Γιατί η νιώτη το τολμά το κάθε νέο
που ξεφυτρώνει στην ψυχή στη γειτονιά
χωρίς να ψάξει και πολύ το ξεκινά,
αρκεί να φαίνεται σα δίκαιο και τέλειο.*

*Κράτα την νιώτη για χαρές, απλές, καθάριες
μην οργανώνεσαι σε νέα ιδανικά
όλα τα ωραία τά 'χουν βρει από παλιά
γύρνα και ψάξε σε πατήματα ξερά
με της ψυχής σου τις ανταύγειες.*

Τώρα η ζωή είναι δικό σου κτήμα
λίγα μπορεί να σου προσφέρει ο γονιός
που θα μπορούσε να το κάνει ο φτωχός
αν σ' έπειθε σ' αυτό το μόνο.

Ότι περάσανε ατέλειωτες στρατιές
κι έχουν γκρεμίσει με λαστούς και με φωτιές
παλιές αξίες μόνες
μα στα χαλάσματα γυρίσαν στη στροφή
οι άλλοι νέοι που με φόβο και ντροπή
έψαξαν για να βρουν απ' τα παλιά
τα πιο ωραία ιδανικά τα ίδια.
Και σαν τα βρούνε κλαίνε από χαρά,
που λαμπυρίζουν μέσα στα σκουπίδια.

ΥΠΟΚΡΙΤΕΣ

*Οι υποκριτές, αυτοί οι μεγάλοι πλάνοι
είν' του πλανήτη μας οι πρώτοι τσαρλατάνοι.
Κι όμως μπορούν στις διαφορές,
που δεν υπάρχουν να φωλιάζουν
μ' όμορφους ήχους τις ψυχούλες μας τρομάζουν
και να τους φταίνε πάντα οι άλλοι,
γιατί αυτοί είν' οι μεγάλοι
πιο πάνω απ' όλους στην πλατεία
και πιο μακριά απ' την παραλία.*

*Κυκλοφορούν σε σκάφη κριτικάρουν
και το μικρό που τον νομίζουν τον σνομπάρουν
γιατί νομίζουν ταπεινό μυστρί και φτυάρι
μα η ταπεινότητα είν' αρετή, μεγάλη χάρη.*

*Μα σαν κοιμούνται μόνοι τους τρομάζουν,
βγαίνουν κραυγές που στα σκουπίδια της ψυχής
ανατριχιάζουν,
σαν κι άλλα αγκάθια κάθε μέρα βγάζουν,
κι όλο το φως απομακραίνει
κι όλη η ψυχή μες το σκοτάδι τυλιγμένη,
βγάζει απ' τα στήθια τους κραυγές ανατριχίλας,
απ' το βασίλειο της ατέλειωτης σαπίλας.*

Ελάτε εμείς να τους το δείξουμε μ' αγάπη,
των ταπεινών το μυρωμένο μονοπάτι
μες τις σκιές που οι ηλιαχτίδες παιχνιδίζουν
μες τα τραγούδια που ατέλειωτα μυρίζουν
από πουλιά κι από ελπίδες που γυρνάνε,
μες τα καθάρια τ' ουρανού μας, τα λειβάδια
πού 'χουνε γίνει της ψυχής μας τα σκοτάδια

Κι ας μην πηγαίνουμε με πάθος στις πλατείες
που πρώτη θέση γυαλισμένες οι κυρίες,
να μας μοιράσουνε με δίκιο τον ιδρώτα,
πού 'χουν μαζέψει ξαπλωτοί εκείνοι πρώτα.
Κι έχουν το ύφος του σοφού οι ξεπεσμένοι,
που στην παρέα τους με πάθος τυλιγμένοι
πετάν' κομμάτια απ' τα φαγιά πού 'χουν μαζέψει
σε κάποιους σκύλους... ό, τι έχει περισσέψει!
Που δεν το ξέρουν οι φτωχοί, μικροί πελάτες
ότι είναι ο ιδρώτας τους
απ' τις δικές τους πλάτες.

ΕΛΑ ΑΔΕΛΦΕ ΜΟΥ

*Έλα αδελφέ μου, πιάσε με απ' το χέρι
κι απ' τ' άλλο χέρι κι άλλο κι άλλο χέρι
να ξεριζώσουμε από μέσα μας τ' αγκάθια
για ν' ανεβούμε σ' άλλα ωραία μονοπάτια
που τα καθάρια τους νερά λαμποκοπούνε
κι άλλοι άνθρωποι στο περπάτημα θα 'ρθούνε
και στον καθένα την ψυχή μόνο ανεμώνες
θα ξεφυτρώσουν να ευωδιάζουν τους αιώνες.*

*Γιατί στο ψέμμα που τα αγκάθια ευδοκιμούνε
εμάς τους ίδιους στα σκονπίδια μας τραβούνε
και στον διαβόλων τα τρελλά τα πανηγύρια,
είναι η ζωή και στα παλάτια;
Μια απ' τα ίδια!*

ΠΑΤΜΟΣ

*Πέτρα της φωτιάς, σβησμένη στα κύματα
άγιο αγεράκι στις πλαγιές της πέτρας
πράσινες βεράντες, απ' το νερό πού 'σβησε την πέτρα
όταν πήρε φωτιά η κοιλιά της γης
και τρέχαν να τη σβήσουν τα κύματα.*

*Κι έμεινε σπασμένη περίεργα μέσα στο πέλαγος
με τη νύχτα να σκιάζεται τα φώτα του Αγίου του κάστρου
τη μονή που σεβάστηκαν Δυτικοί, Βασιλείς κι Αυτοκράτο-
ρες
για να μείνει το σήμα το τρίγωνο στους αιώνες,
μνημείο υπερπέραντος.*

*Για να μείνει το σήμα υπερπέραντος
που στο φως μάς φωνάζει να πάμε
η αμαρτία που θά 'ρθει στο φως αρετεύεται
και σαν το τρόπαιο η αλήθεια ορθώνει τον άνθρωπο
και το φως... καμαρώνει ... κι ελπίζει.*

ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΘΕΟΥ

*Παίρνει την πέτρα ο άνεμος και την πετά στον τοίχο
κι ο τοίχος γίνεται λυγμός και καταγίδας κλάμμα
κι ανάσεμα γλυκιάς ψυχής, που ροβολάει στον Άδη
και βρίσκει αντάρες όμορφες, στο ξύπνημα της μέρας
ροδοσταλίδες απαλές σαν άχνες των αγγέλων,
που περιμένουν την ψυχή να παν' μαζί στα ύψη.*

*Παίρνει την πέτρα ο άνεμος και γύρω την εφέρει
ανεμοστρόβιλος σκληρός, χτυπιούνται τα γκονάρια
και τριζούνε τα ονείρατα στον καραβιού την πλώρη
πΥ όλο κοιτάζουν τη στεριά κι η θάλασσα τους μένει.*

*Παίρνει την πέτρα ο ουρανός κι όλο ψηλά την πάει
τρέμονν οι ανθρώποι του Θεού το χέρι το γαλάζιο
κλεισμένοι στο μπουντρούμι τους σε μαντωμένο τοίχο
που οι μονιασμένες πέτρες τους είναι γερά κτισμένες,
από νερό, ονείρατα κι αίματα πεινασμένων
που οι χορτάτοι σπάραζαν όλα τούτα τα χρόνια
που προσπαθούσε ο Θεός το δρόμο να τους δείξει.*

*Βλέπουν την πέτρα στ' ουρανού στα ύψη ν' ανεβαίνει
γίνεται αντάρα ο άνεμος και μανιασμένο κύμα
του θάνατου βουρβουρητό τους πνίγει την ανάσα
σπινθιροβόλα την κοιτούν καταποντίς να πέφτει
απάνω τους νυχτομερίς και τους κατατρομάζει.*

*Τους ταπεινούς κοιτούν να βρουν
και τους κατατρεγμένους
να τους προστάξουν, να τους πουν
ομπρέλες να τους φτιάξουν
να μπουν εκείνοι να κρυφτούν κι οι άλλοι να δουλέουν.*

*Μα δεν τους βλέπουν κι οι φωνές τους ουρανούς αγγίζουν
που ανησυχώντας γίνονται σαν τις κραυγές πνιγμένων
και οι ψυχές των ταπεινών που οι άγγελοι ανεβάζουν
είναι ψηλά το πέραςμα μα θέλουν να γυρίσουν.
Μα οι άγγελοι τους μιλούν πως είναι αργά για κείνους,
που περιμένουν στα θηητά τα χνάρια γατζωμένοι
δεν πίστευαν πως θάνατος σκληρός τους περιμένει
και κόλαση ο τόπος τους κι ας είναι χέρι-χέρι
ξεχάσαν τους παλιούς καιρούς που κράταγαν μαχαίρι
και θάνατο κι αδίκημα και ψέμμα και κατάντια.*

ΧΡΙΣΤΕ ΜΟΥ ΠΡΟΣΕΧΕ

*Συνάνθρωπέ μου: Εγώ περνούσα μοναχός το δρόμο
και σε φοβόμουν
κι είμαστε όλοι αντάμα κι εγώ φοβόμουν και πρόσεχα,
χαμογελούσα, γελούσα και συμφωνούσα
μέχρι να στρίψεις, για να διαφωνήσω και να καγγάσω
με τους άλλους μαζί, όταν έφευγες.*

*Ερχόμουν να σε δω στο σπίτι σου και με πλήγωνες
ήξερες να πεις κάτι να με πληγώσεις, εγώ δεν ήξερα,
μπορούσα να ρωτήσω το φίλο σου και τον αδελφό σου
κι ήμουν σίγουρος πως θα το μάθαινα, ήμουν σίγουρος.*

*Ερχόσουν σπίτι να με δεις και πρόσεχες:
παλιά τα έπιπλα, παράπονα η κόρη μου ενώ εσύ άψογος,
αν εσύ ήσουν σαν κι εμένα, αλλιώς θα ήταν είσαι σωστός.*

*Κι εγώ σαν έφευγες σιγομουρμούριζα:
κοίτα τον άσχετο, κοίτα το βλάκα,
εγώ σωστός λέω στους άλλους,
αυτός ειν' άχρηστος, είναι και βρώμικος, ξέρεις τι έκανε;
Έκανε αυτό, έκανε εκείνο και τι δεν έκανε.
Μα όταν σε δω: καλώς το φίλο μου. Πες μου τα νέα σου
κι αν μου τα πεις το ξέρεις πάμε για δύσκολα
θά 'ρθουν τα δύσκολα.*

Συνάνθρωπέ μου: Γι' αυτό αμύνεσαι τα λες ανάποδα,
 όλα καλά, κανένα πρόβλημα μου λες,
 κοιμάμαι ήσυχος μόνο χορτάτες οι αγελάδες μου,
 οι ισχνές παχύνανε.

Και σε ρωτώ: από γυναίκες; και συ μου λες
 Μπα, τ' αποφάσισα με τη γυναίκα μου, με τη γυναίκα μου
 και με ρωτάς και τα δικά σου;
 Κι εγώ απάντηση: όλα καλύτερα, όλα καλύτερα,
 φιλώ τα νώτα μου και σ' απαντάω
 κι εγώ το ίδιο με τη γυναίκα μου, με τη γυναίκα μου.
 Έχω ένα πρόβλημα, μου λες, με κλέβει η μάνα μου
 κι εγώ σου λέω, κάνε το ίδιο κάνε το ίδιο,
 μα να σου πω μου λες εκεί που μ' έφτασε τι θες να κάνω;
 ο κόσμος χάλασε πάει και τελείωσε ο κόσμος, χάλασε.
 Κι όταν φύγεις εγώ στους άλλους:
 τον παλιοψεύτη, κοίτα τι έλεγε
 τόσα προβλήματα μου τά 'πε η μάνα του,
 λέει δεν τα ξέρω,
 κι ο συνεταίρος του το ίδιο μού 'λεγε,
 φταίνε οι γυναίκες οι παλιογκόμενες,
 βρε τον ξεφτίλα μιλάει με ψέμματα, μιλάει με ψέμματα.

Συνάνθρωπέ μου: Κι εσύ τα ίδια λες το ξέρω κι εσύ τα
ίδια
τι είναι το λάθος μας; Ποτέ το σκέφτηκες; Γιατί όλα
τούτα;
Γιατί μιλάμε αφού είν' όλα ψεύτικα;
Ο κόσμος χάνεται μέσα στο ψέμμα,
κι εμείς τον θάβουμε, ναι εμείς τον θάβουμε!

Πού να μας βρει το φως του ήλιου του ΕΚΕΙΝΟΣ τό 'πε
είμαι στο φως ΕΙΜΑΙ ΤΟ ΦΩΣ,
εμείς τη βιόλα μας και οι ποιμένες Του κι αυτοί τη βιόλα
τους
σκοτάδια ο κόσμος τους, τις πόρτες μόνο λίγο ξεσκόνισμα
για το ποιμνίο, νά 'ρθει γι' αντίδωρο, για χαρτζιλίκωμα,
νά 'ρθει γι' αντίδωρο.
'Ελα κονκλάρα μου, σήκωσ' τα πόδια σου.
Το ΕΙΠΕ Ο ΚΥΡΙΟΣ, αγάπη έρχεται,
σήκωσ' τα πόδια σου, ήλθε στον ύπνο μου, αυτός μου τό
'πε
εκείνος σ' έστειλε μάζεψες τίποτα;
Θέλει ο ναός Του καινούργιο βάψιμο,
κι έλεγε μέσα του, θέλω περούκα καινούρια γκόμενα,
καινούργιο πράμα
ο κόσμος γέμισε ευλογημένε μου, ο κόσμος γέμισε.

*Πού 'σαι Χριστέ μου, δεν ανατρίχιασες;
Τι διάβολο έγινε, τσάμπα σταυρώθηκες;
Με τι ποιμένες; Πού 'ναι η αλήθεια κι η ταπεινότητα;
Στο ίδιο μέρος, ο ίδιος άνθρωπος, αυτός γατζώθηκε,
δεν τον εκούρασε η εξουσία Σου;
Ή θέλει ομόλογα, θα θέλει ομόλογα, θέλει ομόλογα.*

*Ήλθες ολόφωτος πήραν το αίμα Σου, οι ίδιοι άνθρωποι
πήραν τον λόγο Σου οι ίδιοι άνθρωποι!
Τον καμουφλάραν και βολευτήκαν,
κάναν παρέες όπως στη Νάπολη
κάναν παρέες όπως στη Σίσυλη
όπως στη Νάπολη, όπως στη Σίσυλη.
ΧΡΙΣΤΕ ΜΟΥ ΠΡΟΣΕΧΕ!*

ΕΝ ΑΡΧΗ ΕΙΝ Ο ΛΟΓΟΣ

*Εν αρχή είναι ο λόγος,
ο λόγος γίνεται ποίηση,
η ποίηση γίνεται ρυθμός,
ο ρυθμός γίνεται μουσική.*

*Η μουσική, η ποίηση κι ο λόγος,
σε περνούν στους δρόμους της φαντασίας,
σε τρέχουν στους δρόμους της ευτυχίας
κι ανεβάζουν την ταχύτητα του πνεύματος.*

*Είσαι μόνος σου, μα αγκαλιάζεις χιλιάδες
και τους φτάνεις και τους αγγίζεις,
δεν είσαι ποτέ απελπισμένος
και πλησιάζεις τη νιοβάνα της τελείωσης.*

*Γιατί εκεί είναι η μεγάλη ευτυχία
στην ηδονή του πνεύματος
οι άλλες μοιάζουν με των ζώων.*

*Εν αρχή είναι ο λόγος
και ο λόγος είναι
Η ΑΡΧΗ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ.*

**ΣΗΚΩΣΕ Τ' ΟΠΛΟ ΣΟΥ ΝΑ ΧΤΥΠΗΣΕΙΣ
ΤΟΝ ΕΧΘΡΟ ΣΟΥ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ**

*Κι είπε ο επιλοχίας:
- ΔΙΑΤΑΓΗ ΠΑΤΡΙΔΑΣ
σήκωσε τ' όπλο σου να χτυπήσεις τον εχθρό σου
στα Βαλκάνια.*

*Κάθησα προσοχή Τιμό την πατρίδα,
σημάδεψα ΑΛΒΑΝΙΑ
που μου 'παν έχει κλέφτες,
πέφτει το βόλι στη Χειμμάρα.*

*'Ηλθαν τα νέα απ' την Τ.Υ.
ρωμιός νεκρός στη Χειμμάρα,
μίλησε η γυναίκα του
και τα ελληνικά της
πιο καλά απ' τα δικά μου,
είδα και τα ορφανά
ήταν ο Κώστας, η Μαρία κι ο Αλέξης,
τους άφησα χωρίς πατέρα
κι ανατρίχιασα και τρόμαξα.*

Τό 'μαθε ο λόχας και μ' αγρίεψε:
Ρε πιο ψηλά παλιομαλάκα, πιο ψηλά.
Και πάλι σήκωσα τ' όπλο,
πέφτει το βόλι πιο ψηλά στη Λέζα
κι εκεί σκοτώνω Αλβανό οχτρού.
Και μού 'πε ο λόχας: «φχαριστώ και μπράβο».
Κι έτσι με πηρ' ο ύπνος τ' αποβράδν,
έναν οχτρού κι ένα δικό μου σκέφτηκα,
πάτσι, το λάθος πάτσι.

Θύμωσε ο Αλβανός ο λοχαγός και τον σιπτάρ διατάζει:
«γύρνα το βόλι αετέ μου, κτύπα Νοτιά».
Του πεφτ' η σφαίρ' Αθήνα,
βρίσκει Αρβανίτη στην καρδιά και τον σκοτώνει.
Φτάνουν στα Τύραννα τα νέα,
ατύχημα Αρβανίτης,
ίδια γλώσσα μαθαίνει ο Αλβανός
και κλαίει όλο το βράδν.

Κι ο λοχαγός τον μάλωσε και λέει:
«πιο μακριά το βόλι και πιο πέρα».
Κλαίει ο αητός ξανασηκώνει άλλη σφαίρα
βρίσκει Μωριά σκοτώνει Μωραϊτή:
«τώρα ναι, βρήκες τον οχτρού σου».
Και ησυχάζει τον σιπτάρ που πια δεν κλαίει.

Μα κάποιος ήλθε απ' τη Λέζα κι είπε για το βόλι,
βρήκε το βόλι σου μου λέει
το Γιώργη ΝΑΚΑ τον Αλβανό,
π' ούτε μια λέξη ελληνικιά,
μα είχε πάει από παλιά ο γέρο-Νάκας,
πού 'χε χαμένο αδέλφι στο Μωριά
κι είχαν χωρίσει από καιρούς στο Τεπελένι.

Και κάποιος ήλθε απ' το Μωριά και μού 'πε για το βόλι
χτυπάει του Νάκα εγγονό,
πού χει Αρβανίτισσα γιαγιά απ' το Κριεκούκι
κι εγώ μπερδέυτηκα πολύ, μου βγήκε οργή:
«όχι άλλο βόλι σ' αδελφό,
δεν θέλω εμφύλιο ξανά,
μ' έχει πληγώσει».

ΤΑ ΦΛΑΜΠΟΥΡΙΑ (σημαίες)

Φυσούσε ελαφρό αεράκι,
όταν ακούστηκε ένα θρόισμα ιερό
ήμουν Αθηνάς-Μοναστηράκι
γύρισα απότομα το θρόισμα να δω.

Σ' ένα βαθύ ισόκωλο κουβά από πλαστικό,
στηριζονταν κάποιες σημαίες
και τ' αεράκι τις κυμάτιζε με νόημα
κι όπως καρφώθηκε το βλέμμα
περιμένοντας το πράσινο,
η ανατριχίλα μου έφερε συγκίνηση
κι ανάταση και μνήμες.

Είδα εκεί τη γαλανόλευκη μια απλή,
μια με σταυρό μεγάλο
γύρισαν μνήμες στο 21 στο σχολειό και δάκρυσα
λίγο πιο δίπλα μια σκούρα μπλε με αστεράκια
να η καινούργια μου πατρίδα, σκέφτηκα
πού 'γινε πιο μεγάλη και η σημαία του σαράντα
πλησίασε του Μουσολίνι μ' ένα αστεράκι η κάθε μιά.

Κάθησα εδώ και μ' άρεσε σαν όμορφ' όνειρο,
 που βρήκε τρόπο να μου κάνει αδελφό, παλιό οχτρό
 μ' άρεσε τούτο το φλαμπούρι
 κι ένιωσα πιο περήφανος και πιο μεγάλος
 και η συγκίνηση μ' ανέβασε.

Κάπου πιο δίπλα μια άλλη κοκκινόασπρη
 μ' αστέρια σε γαλάζιο ξέφωτο,
 με είχε αγγίξει κι ετούτη η πατρίδα κάποτε
 και με συγκίνησε κι αυτή,
 μου είχε δώσει μια αλλιώτικη στοργή
 κι έμεινα λίγο 'κει με σεβασμό.
 Μα ύστερα τράβηξα τις μνήμες:
 λες να με πάρουν για προδότη; σκέφτηκα
 κι έγινε φόβος η συγκίνηση
 και πάγωμα κρυφό στο αίμα.
 Μετά πιο 'κει, είδα την κίτρινη με το δικέφαλο,
 άλλες πατρίδες Βυζαντινές
 μου 'θθανε μνήμες, εκκλησιές με καντηλάκια
 και με ωδές της υπερμάχου
 με πιο φλαμπούρι, σκέφτηκα, όλα μ' αγγίζουν
 και χρωματίζουν την ψυχή με περηφάνεια.

Δίπλα τους πέρασε ένας μαύρος εμποράκος, φοιτητής,
σκόνταψε εκεί στη βάση του κουβά
και ξαπλωθήκαν οι σημαίες ταπεινά.
Είπα να τρέξω να χτυπήσω τον εχθρό,
πού 'ριξε κάτω τις σημαίες κυνικά στις Αθηνάς το δρόμο,
σαν ξεπεσμένες λαϊκές φτωχές πουτάνες.

Άνοιξα τ' αυτοκίνητου την πόρτα με ορμή,
μα είδα σεμνά το φοιτητή να τις σηκώνει
πρώτα αυτές και τηνπραμάτεια του ν' αφήνει για κατόπι
και ξάφνου σκέφτηκα:
Τι συγκινήσεις να του φέρουν τα φλαμπούρια;

Γιατί ετούτος νά 'ναι οχτρός;
Γιατί ο Τούρκος νά 'ναι οχτρός;
Τόση μικρούλα πού 'ναι η γη,
γιατί φλαμπούρια και οχτροί;
Γιατί οι άνθρωποι είναι da τόσο κοντοί;
Θέλουμε οχτρό! Θέλουν οχτρούς!
Και να δουλένουμε για μίσος και για όπλα!

Πού 'ν' ο Χριστός που δεν μας θέλει με οχτρούς,
θέλει αστεράκια του πλανήτη αγκαλιά,
όπως του Ντούτσε τώρα δίπλα στον τσολιά
και τ' Αφρικάνου και του Τούρκου και του Εγγλέζου,
θέλει μια γλώσσα

και συμπόνια στο φτωχό, τον πονεμένο Αφρικανό,
 θέλει ν' αφήσουμε τα όπλα,
 μ' ένα φλαμπούρι να κοιτάξουμε ουρανό
 και να ψαχτούμε για του σύμπαντος το δέντρο,
 που μια μικρούλα τρίχα ρίζας στάθηκε ως εδώ
 και περιμένει με στοργή τα μυρμηγκάκια
 ν' αποκτήσουν λογική ν' αγκαλιαστούν,
 για να μπορέσουν ν' ανεβούνε πιο ψηλά
 απ' τη φωτιά του μίσους και του φόβου
 λίγο ψηλότερα στο δέντρο του Θεού!

Κάποιος κορνάρισε πολύ:
 Ξύπνα μαλάκα, ε τι έγινε μουρλέ!
 που ζεις, στον κόσμο σου; Τι κλαις, ρε παλαβέ;
 Κι εγώ συνήλθα εκεί στις Αθηνάς το δρόμο
 κι ένιωσα μέσα μου έναν πόνο,
 μέχρι να φτάσω στις γωνιάς το μαγαζί με τα σκαλάκια...
 που του πουλούσα τη φτωγή μου την πραμάτεια.

ΔΡΟΜΟΣ ΧΩΡΙΣ ΑΡΧΗ ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ

*Χθες βγήκα βόλτα στ' αρχιπέλαγος
είχε αέρα που χτυπούσε το πανί μου στο κατάρτι,
είχε αστραπές που ρίχναν φως και θεία οργή
μετά σιωπή και κλάμμα της βροχούλας θυμωμένο.*

*Χθες βγήκα βόλτα στ' αρχιπέλαγος
σύναξα μήμες και παράπονα κι ελπίδες
και πήρα δρόμο μακρινό μονάχος μου
χωρίς σκοπό, χωρίς ελπίδα, έτσι για να φύγω.*

*Κι έφυγα και δεν ήξερα πού πάω και γιατί
έφυγα από δρόμο που δεν ξέρουν να σου πουν
σαν θα χαθείς σε χώρα μακρυνή
πως πίσω εκεί που έζησες να βρεις και να γυρίσεις.*

*Και τι να βρεις... καμμένη γη οι αξίες
και τι να βρεις... καμμένη γη η αγάπη
και τι να βρεις... καμμένη γη η αλήθεια
και τι να βρεις για να γυρίσεις... τι να ψάξεις.*

Κι έφυγα βόλτα για να πάω μακριά
κάπου αλλού θα βρω αξίες, σκέφτηκα
κάπου αλλού θα βρω ανθρώπους που να ξέρουν
για ποιο σκοπό κάνουν τον πόλεμο και πού προσφέρουν.

Και πήρα δρόμο που δεν έχει αρχή και τέλος
με γερασμένο το σκαρί απ' τα χτυπήματα
με φαγωμένο το πανί απ' την αλμύρα
μα πήρα δρόμο τωρ' ακόμη που μπορώ.

Γέρασε το σκαρί προσμένοντας να βρει αξίες
δεν τις εβρήκε στη φαμίλια, πήγε στο σχολειό
δεν τις εβρήκε στο σχολειό, παει στο στρατό
δεν τις εβρήκε στο στρατό, πάει να δουλέψει.

Κι εκεί δεν βρίσκει αξίες... χάνει και τον μπούσουλα
στριφογυρνάει το σκαρί απ' τους βοριάδες
σπαν' το κατάρτι οι αλμύρες κι οι αγέριδες
κι αναγαλιάζει σε λιμάνι μη σαλέψει...

Χθες βγήκα βόλτα στ' αρχιπέλαγος, χωρίς πιξίδα
δεν ρώτησα πόσων μποφόρ αγέριδες θα 'ρθούνε
και δεν με νοιάζει αν αγριέψει ο Θεός τη θάλασσα.
Τούτη τη δόση, φεύγω... για να φύγω.

ΞΗΜΕΡΩΜΑ ΣΤΑ ΤΥΡΑΝΝΑ

Μέρας και νύχτας επαφή στο πρώτο φώς της μέρας
Δέντρα σκιές στο πρόσταγμα της
περνούν ανταύγειες αχτίδων στα φύλλα τους
Και τρέμει η νύχτα και ο θάνατος.

Στα φτωχομάγαζα,
σάρωσε η τύχη όνειρα στο άνοιγμά τους
Σαν τα φτερά της μέλισσας που κόλλησαν στη γύρη
Από αλλοιώτικης μορφής Θεού επαφής με το λουλούδι
Κι είν' το τραγούδι του νεκρού αδελφού,
σαν όνειρο νεκρό,
και κρύο και λιγότερο...

Περνούν οι αχτίδες όσο ανεβαίνει η μέρα πιο βαθειά
Διασκορπίζονται στα φύλλα
σε τρυφερά παιχνίδια επαφής ζωής.
Και ξεκουράζονται τα τρομαγμένα
των ανθρώπων μάτια
απ' τη φύση,
που ανασταίνει κι άλλα καινούργια όνειρα
απ' τα νεκρά της
και ανεβαίνει η γειτονιά της φτώχειας
και της σύγκρουσης

Κατηφορίζαμε και τέντωσε ο ήλιος
τα χοντρά ΤΟΥ μάτια επαφής,
στους κάμπους που εξύπναγαν
και στα σπαρτά τα πράσινα
κι απέραντα λειβάδια.
Τον εμαγεύαν και έπαιζε μαζί τους,
μα οι σκέψεις ΤΟΥ γίνονταν
σύννεφα μικρά που του εκρύβανε το φως
για να δακρύσουν λίγο,
και να ξαποστάσουν τα δυο μεγάλα αχανή του ΘΕΟΥ
που αναρωτιώταν
Γιατί δεν θέλουνε στο φως ΜΟΥ.
Και τότε τού 'ρθαν κι άλλα κι άλλα δάκρυα
κι άλλο κι άλλο κλάμα
που να το πάρουν τρέχαν οι αγέριδες
έτσι για νάχουν κάποια επαφή μαζί ΤΟΥ
'Εστω και τούτη της λύπης και του στοχασμού.

Κι αντιστρατεύονται οι αγέριδες,
τα μόριά τους τρέμουν στις επαφές
και τη βροχή κτυπούν
στ' ανθρώπινα κοπάδια και μπουλούκια
των καλομαθημένων πελαργών της καλοπέρασης
που ανησυχούν και τρέμουν και θυμούνται το φως μέχρι
να τον ξεχάσουν.

*Με λογοπαίγνιο τον πείθουν να ξαναβγεί και να γελάσει
ένα ακόμη καλοκαίρι χωρίς δάκρυα
ένα ακόμα καλοκαίρι χωρίς αγέριδες
και τρόμο, ένα ακόμα καλοκαίρι με τραγούδια
και με φως
ένα ακόμη καλοκαίρι...*

*Ας τους πιστέψω τους ανθρώπους
ας τους βοηθήσω να σκεφθούν
καλύτερα
ένα ακόμα καλοκαίρι με φως.
ΕΝΑ ΑΚΟΜΗ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ*

ΜΟΝΟΣ

*Σ'είχα στη σκέψη μου να φεύγεις ταπεινά
μάλλον σου έδειξα το δρόμο και με πόνησε
ίσως μ' αρέσει πιότερο απ' τη χαρά...
και μ' ανεβάζει σε ποιότητα ο πόνος.*

*Άκουγα κάτι από Πάριο στο ράδιο απαλό
νότες αγέραστες ερωτικές όπως ο έρωτας
που δεν γεράζει ωριμάζει... σ' ένιωθα
λίγο μακρυνά να χάνεσαι κλαμμένη και χαρούμενη*

*...Κάτι καλύτερο θα φτάσει έλεγε, κάτι καλύτερο
και το καινούργιο φαίνεται καλύτερο... κι είναι για λίγο
εξ' άλλου τι είναι για πάντα; είν' η ζωή; είναι...
ποιος ξέρει έλεγε σαν περπατούσες σιγαλά... ποιος ξέρει*

*Και μαργαρίτα αν ρωτήσεις τη μια φορά σου λέει ναι
την άλλη όχι ούτε και αυτή είναι σίγουρη...
ούτε κι αυτή όπως κι άλλοι ζωντανοί... αβέβαιοι
κι εγώ αβέβαιος σαν δάκρυζα στις νότες... αβέβαιος
και ΜΟΝΟΣ*

ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ

Ελπίζω κι εύχομαι να μη σας κούρασε η γνωριμία μας. Μέχρι τώρα, έλεγα ότι για όλα τα χρήματα του πλανήτη, δεν υπάρχει περίπτωση ν' αλλάξω τις εμπειρίες μου στην Αμερική. Μετά απ' αυτή μου την εμπειρία, έχω να πω πως προσθέτοντας όλα τα χρήματα του πλανήτη μαζί με τις εμπειρίες μου στην Αμερική, τ' αλλάζω με τη μεγάλη θεϊκή επαφή, η οποία είμαι σίγουρος πως θα σηματοδοτήσει τη ζωή μου για τα επόμενα χρόνια, που θα περιφέρομαι δουλεύοντας και νοσταλγώντας εκείνη την επαφή, που χάιδεψε τ' αγκάθια της ψυχής μου και τα μετέτρεψε σε δάκρυα συγγνώμης και λύτρωσης.

Γεια σας... κι ας με συγχωρέσει ο Κύριος που άργησα τόσο!

ΕΚΑΡΕΥΣ

